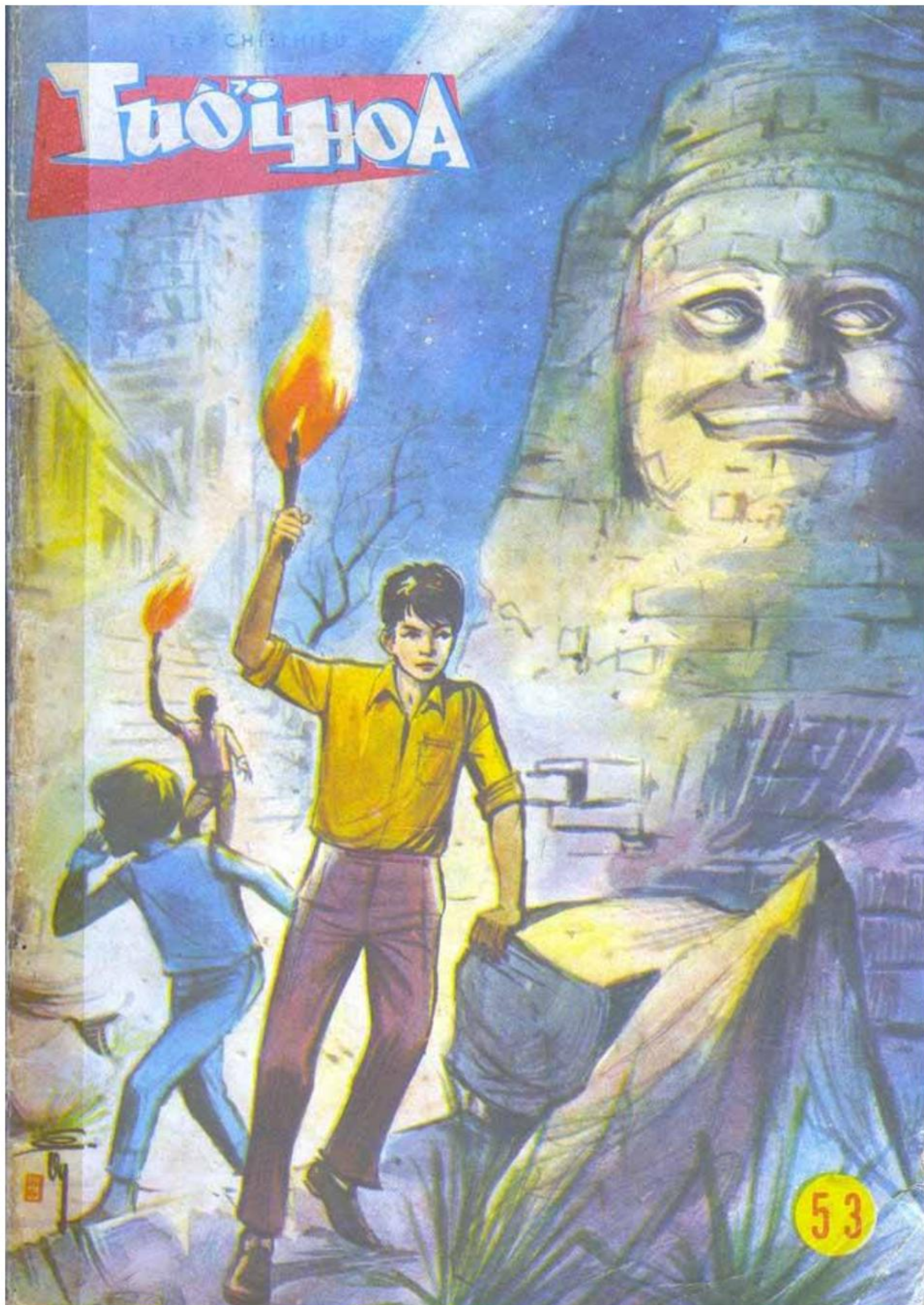

TRANG CHINH HIEU

Tuổi HOA

53

Số 53

NGÀY 15 THÁNG 9
1966

CHỦ NHIỆM
CHÂN-TÍN

THƯ-KÝ TÒA-SOẠN
TRƯỜNG-SƠN

QUẢN-LÝ
TRẦN-VĂN-VŨ

Tạp-chí Thiếu-Nhi TUỔI-HOA xuất-bản ngày 1 và 15 mỗi Tháng. Tòa-soạn : 38, Kỳ-Đồng, Saigon. Dây nói : 20.318. Giá mỗi số 7đ. Miền Trung và Cao Nguyên Trung phần 8đ. Công sở giá gấp đôi. Báo dài hạn : Một năm 24 số 150đ ; Miền Trung và Cao nguyên thêm 35đ. cước phí Máy bay. Thư từ, bài vở gửi Nguyễn-Trường-Sơn. Bưu phiếu, Chi phiếu đề tên ông Trần-văn-Vũ.

Đọc trong số này

Đôi bạn	TRANG-VÂN	3
Hy vọng của loài người	MINH-QUÂN	12
Thác Khone huyền bí	VI VI	15
Tổ ấm	HÀ-THÚC-KHÁNH	21
Trang giải trí	Vi Vi	26
Chiếc tiem thủy-dĩnh đầu tiên	HẢI-SƠN	28
Làm quen	NHÓM BÚT CHIM SẾ	31
Vật chất màu nhiệm	HOÀNG ĐĂNG CẤP	38
Vườn thơ Tuổi Hoa	QUYÊN-DI	43
Mảnh vườn của Bé	TRINH-CHÍ	44
Oản tù tì	MAI-ANH-NƯỞNG	45
Dzíc-Dzắc	QUYÊN-DI	51

đôi bạn

HUY sung sướng nhìn chiếc xe đạp màu xanh lá mạ nhỏ nhắn và xinh làm sao ! Mong ước của Huy từ lâu nay mới đạt được. Huy ôm ấp giấc mơ mãi cho đến khi thi đậu vào Đệ Thất trường công mới được Ba thưởng cho. Khi nói chắc ai cũng biết nó cực quý chiếc xe ấy thế nào !

Huy nhẹ nhàng dẫn xe ra khỏi cổng. Từ lúc có xe, mỗi chiều phải đạp rong chơi đã thành thói quen của nó rồi. Chiếc xe êm ái chạy vùn vụt trên con đường nhựa đưa Huy xuống cuối xóm rồi rẽ vào khu đất thánh vắng vẻ. Khu này không có hàng rào để biệt lập với các ngôi nhà chung quanh. Hàng ngàn ngôi mộ mọc chi chít không hàng lối bao bọc một giáo đường cũ kỹ, vắng lạnh, giữa những ngôi mộ ấy có nhiều lối đi nhỏ, ngoằn ngoèo, cỏ xanh mọc gần lấp.

Huy cố đạp xe qua những con đường nhỏ ấy để vòng ra phía sau nhà thờ. Nơi đây có một con đường đất đỏ rộng và dài thăm thẳm. Hai bên đường có những ngôi mộ lát gạch đồ sộ lẫn lộn với những mộ đất thấp lè tè. Mấy hàng cây me tây bên vệ đường cho những lùm bóng mát rượi. Huy đạp xe thật mau suốt con đường ấy để tìm lũ bạn thường

ngày vẫn ra đây chơi. Lũ trẻ rất thích khu đất thánh này, Một diện tích rộng rãi để cho chúng tha hồ chơi giỡn phá phách mà ít sợ ai rầy la. Đây đó có những đừa tre tùm năm, tùm bảy chơi đáu, đánh bi hoặc chơi cúc bắt, thỉnh thoảng lại vang lên những tràng cười ròn rã. Đạp mãi cả chân mà Huy không tìm được một « móng » quen thuộc. Huy lẩm bẩm :

— Quái ! Mấy thằng mắc dịch đâu cả rồi !

Bỗng một giọng nói vang lên làm Huy giật mình :

— Dở quá, sao không buông tay ra mà chạy thử coi !

Huy nhón nhác tìm xem ai nói mà không thấy gì cả. Tánh Huy rất nhát và lại ở một nơi nhiều mờ mịt như vậy càng làm Huy sợ thêm. Giọng cười ròn rã nổi lên :

— Nhóc ơi ! Tao ngồi đây nè, không thấy à ?

Huy nhìn vào chỗ phát ra tiếng nói.

Một chú bé độ 15, 16 tuổi đang ngồi trên ngôi mộ đá xanh, hơi khuất sau lùm cây. Huy ngừng hẳn xe lại thì thằng bé vội tụt xuống đất chạy ra gần Huy mỉm cười để lộ hàm răng trắng nuốt nổi bật trên làn da đen sạm :

— Chà ! Xe mới mua à ? Đẹp quá há ! Chạy rành chưa, có dám buông hai tay ra không ?

Nghe một lô câu hỏi của thằng bé lạ mặt, Huy chỉ biết rụt rè đáp :

— Ai mà dám buông cả hai tay chạy bao giờ ? Té chết !

Thằng bé lại bật cười :

— Nhóc ơ ! Tao biết chạy nè ! Đưa tao chạy thử cho xem.

Thằng bé vừa dứt lời vội dành lấy tay cầm xe và đẩy Huy xuống đất.

Huy vừa ngần ngại không muốn cho thằng bé lạ mặt chạy xe mình vừa muốn xem nó biểu diễn. Sau cùng Huy cũng đành để cho thằng bé chạy thử. Chú bé vừa thót lên đạp thử vài

cái đoạn vội buông cả hai tay ra, thòng xuống đất, xuôi theo mình. Huy kinh ngạc trở mắt ra nhìn, không ngờ thằng bé ấy lại tài như thế. Chú bé chạy một khoảng xong quay trở lại chỗ Huy đứng ngừng lại, mỉm cười :

— Sao ? Tài hôn nhóc ?

Huy bực hết sức. Thằng bé ấy lớn hơn Huy độ ba, bốn tuổi là cùng thế mà mở miệng ra thì gọi mình là «nhóc» luôn miệng ! Tuy thế Huy cũng trả lời :

— Anh tài quá ! Ai chạy như vậy cho được ! Anh tập có lâu không ?

— Lâu lắm rồi ! Muốn tập hôn ?

Độ nửa giờ là chạy như thế được rồi ? Tao dạy cho.

— Chỉ nửa giờ thôi à ? Thật không ? Chú bé bỗng thân mật đưa tay ra cú nhẹ vào đầu Huy một cái, cười :

— Mày không tin tao hở nhóc ? Ai nói lão làm gì chứ ?

Huy nên nao trong lòng khi nghĩ đến những đôi mắt tròn xoe ngạc nhiên của lũ bạn khi nhìn Huy trở tài. Huy vội trèo lên xe, mỉm cười với chú bé :

— Anh dạy dùm nhé !

Huy đạp từ từ trong khi chú bé tất tả chạy theo, giảng nghĩa :

— Cứ chạy như thường rồi nhẹ nhàng buông tay ra chứ có gì đâu. Đâu chạy thử xem. Đó ! buông tay ra coi !

Huy vừa hờ tay ra khỏi tay cầm một tý xíu đã hốt hoảng chụp lại. Chú bé gất lên :

— Sao mà nhát thế ! như vậy biết chừng nào chạy được, buông đại ra xem nào, có tao vịn phía sau nè.

Huy nghe lời chú bé. Buông một tay ra, rồi một tay nữa.

— Đây có sao đâu, cứ tiếp tục.

Ý ! đừng có ẹo chứ ! Phải chạy tự nhiên mới được.

Cuộc tập dượt cứ như thế tiếp tục, có lúc chạy được làm Huy vô cùng hớn hờ, có lúc suýt té khiến Huy hoảng hốt tim đập thình thịch. Riêng « ông thầy » thì thật tội nghiệp, ông ta thường chạy theo Huy một thở hồng hộc để khuyến khích hoặc la hét. Độ nửa giờ sau thì Huy đã tiến bộ khả quan, nó có thể buông tay mà chạy một khoảng xa rất vững vàng. Huy ngừng xe nghỉ một nói với chú bé :

— Khá chưa hả anh ? gần bằng anh chưa ? Chú bé tươi cười có vẻ hài lòng :

— Được lắm ! Nghỉ một chút rồi chạy biểu diễn thiệt xem nào !

Một lúc sau, Huy bắt đầu chạy lại.

Chú bé đứng một chỗ nhìn theo, vỗ tay :

— Hay lắm rồi nhóc ơi ! mày có kém gì tao đâu, ờ ! Đây ! Mày xem tao có nói láo đâu hờ nhóc. Ồi ! ời ! sao vậy...

Bỗng rầm một tiếng vang lên. Huy đã bị lúi vào lề đường, đâm sầm vào một ngôi mộ xi măng thật mạnh. « Ông thầy » hốt hoảng, chạy đến rồi rít :

— Trời ! có sao hôn nhóc ?

Huy nằm trên bờ cỏ, chiếc xe đạp vắt ngang trên mình. Qua cơn hốt hoảng, bây giờ cơn đau mới đến. Trên trán Huy tím bầm, sưng lên một cục thật to rướm máu, hai đầu gối trầy trụa bê bết máu. Huy mếu máo khóc trong khi chú bé đến dựng chiếc xe dậy. Vừa đau đớn vừa thấy chiếc xe yêu quý, bị bể đèn, quẹo cả về Huy càng muốn khóc to hơn. Chú bé bối rối ngồi xuống kể bên Huy :

— Đau lắm hả nhóc ?

Rồi chú ta cứ ấp a, ấp úng chẳng biết nói gì nữa cứ để mặc cho Huy thút thít. Một ông già từ xa đi đến, thấy cảnh tượng ấy ngừng lại rồi kêu lên :

— Té xe hay sao vậy ? Ủa ! Lạc đó hả ? Mày làm gì đó ?

Mãi đến bây giờ Huy mới biết chú bé tên Lạc. Lạc vội vàng đứng dậy :

— Nội hôm nay về sớm quá hà. Nội nè ! Thằng này hồi nãy bị tui làm té xe đó, dẫn nó về nhà xức thuốc ghen nội !

Ông lão trợn mắt :

— Mày thì lúc nào hông ghẹo chọc người ta, đó 'hấy khổ chưa.

Lạc cổ cãi :

— Tui chọc ghẹo gì ? Tui dạy nó chạy mà.

— Thôi, thôi đừng cãi bướng nữa lại dẫn chiếc xe đó đi.

Ông lão tiến đến dìu Huy đứng dậy chất lưôi :

— Khổ quá ! Có đau nhiều không cháu ?

Huy đã bớt đau nên se sẽ lắc đầu.

Họ đi suốt con đường ấy và rẽ vào một ngôi nhà lá lụp xụp, tối tăm ở cuối đất thánh. Ông lão để Huy ngồi trên chiếc chõng tre ọp ẹp rồi đi ra sau. Lạc dựng xe trước cửa bước vào. Ông lão trở ra tay cầm tí muối và lon nước xoa đắp lên trán Huy :

— Để ông thoa muối mau hết lắm,..

Huy chẳng biết nói gì cứ để ông lão sờ sờ. Ông lão hỏi Lạc tìm chai thuốc đỏ xoa vào vết thương nơi đầu gối Huy. Ông cất giọng ân hận :

— Thôi cháu đừng phiền nhen. Việc nó làm cháu té để ông rầy đánh nó, thằng thật khó dạy. Lạc à ! rồi mày biết tao .

Huy vội vàng nói :

— Dạ thưa ông, tự cháu tập xe rồi té, không liên quan gì tới anh đừng rầy đánh anh ông à.

Ông lão khoát tay.

— Thôi, cháu đừng dẫu cho nó, ông biết tánh nó quá mà.

— Dạ cháu nói thật mà ông, tại cháu cả, đừng đánh anh tội nghiệp.

Huy nhìn ra ngoài trời thấy cũng gần tối nên xin phép ra về, Ông lão vội bảo Lạc phải đưa Huy về tận nhà.

Tuy ngoài miệng Huy làm bộ không chịu nhưng trong lòng mừng rơn vì khỏi phải đi qua mấy ngôi mộ một mình.

Lạc chở Huy về nhà. Bây giờ Lạc mới lên tiếng :

— Còn đau không hở nhóc ?

Huy đáp xuôi xị :

— Hết rồi !

Lạc cười nhưng không dấu được chút lo lắng :

— Bộ mày giận tao hả ?

— Có gì mà giận !

— Thôi ! tao cũng xin mày, cũng tại tao bày đặt mới ra nông nỗi này !

— Đâu có, tại tôi muốn le với tụi bạn !

Thằng Lạc bật cười lớn :

— Bây giờ còn muốn le nữa hết ?

— Không biết, để vài hôm nữa xem bây giờ còn đau quá.

Gần đến nhà Huy, nó bảo Lạc ngừng lại :

— Thôi ! Cám ơn anh Lạc nha ! Hôm nào tôi lại đến chơi.

— Nhớ lại thiệt nghe nhóc !

..

Vài hôm sau, khi hết đau và sửa xe xong, Huy lại đi chơi mỗi chiều như cũ.

Huy thường tìm đến nhà Lạc để gặp chú bé đen đúa có tánh tình ngang ngạnh ấy. Không hiểu sao đối với Lạc

Huy lại có một mối triêu mến đặc biệt. Qua nhiều lần trò chuyện, Huy biết Lạc là đứa cháu nội duy nhất của Lão Năm. Lạc mới về ở với ông Nội vài tháng nay thôi. Ba Lạc chết từ lúc nó còn nhỏ, má nó đem con về quê ngoại ở rồi cũng từ trần luôn. Lạc sống bơ vơ bên họ hàng phía Ngoại không được ai thương yêu, dạy dỗ chu đáo nên tiếm nhiễm những tánh xấu của mấy đứa trẻ du dăng ngoài đường. Tánh tình Lạc không khác chúng là mấy. Do sự tình cờ, ông Năm mới biết rõ đời sống của Lạc và xin đem cháu về nuôi. Vì từ nhỏ đến lớn không được sống gần ông Nội, nên tình thương của Lạc đối với Ông không được thấm thiết cho lắm. Ông Năm đi làm suốt ngày, còn Lạc ở nhà chỉ nấu hai buổi cơm, thì giờ rảnh rỗi, nó rong chơi khắp nơi không học hành gì cả.

Chiều nay Huy đạp xe thông thả tới nhà Lạc. Một tốp con trai đang chơi phía trước, Huy nhấn chuông mãi mà chúng không tránh, bực quá Huy gắt :

— Làm ơn cho đi coi ! Bộ không nghe à ?

Lũ trẻ bằng cớ Huy ngẩng lên nhìn soi mói. Đứa lớn nhất trong bọn hăm hăm :

— A ! Ngon dữ ta ! Ở' đâu mà đến làm tàng thế ! Mới hay cũ đây ?

Huy càng giận thêm :

— Mới, cũ gì không biết, làm ơn tránh đường cho người ta đi.

— Tụi này không tránh rồi có sao hôn nè !

— Xe mới quá há, làm ơn cho tởm mượn chạy một vòng được hôn ?

Vừa nói nó vừa tiến đến giằng lấy xe Huy. Huy giận run lên :

— Làm gì mà lạ vậy ? Muốn giật xe người ta chắc !

Đứa bé cười lạt :

— Mượn không cho thì giật chứ sao !

Huy la lên :

— Dân ở' đâu mà ngang ngược như ăn cướp thế !

Đứa bé nhảy nhồm lên :

— Ê chửi bà ta ! Ngon nè !

Tiếp theo là hai cái tát nẩy lửa vô mặt Huy.

Bị đánh bất ngờ Huy choáng váng cả mặt mày. Lũ trẻ ở' xung quanh vỗ tay reo hò :

— Cho nó một trận đi mầy ! Đáng chưa !

— Cãi lại tụi này thì biết !

Đứa bé đánh Huy lúc này lại xông đến định hất Huy ra khỏi xe. Giận quá, Huy quên cả đau lẫn sợ, dấm mạnh vào mặt thằng bé. Tức thì bọn trẻ ó lên, Huy lại lãnh thêm vài cú nữa của mấy thằng khác khiến Huy gần té khỏi xe. Ngay lúc đó bỗng Lạc từ đâu bay đến :

— Cái gì thế bây ? Ủa, thằng nhóc sao vậy ? Tụi bây đánh nó à ?

Thấy Lạc đến, lũ trẻ càng hăng, kể câu chuyện cho nó nghe. Một đứa kết luận :

— Anh Lạc ơi ! Cho nó một trận nữa để nó chừa đi. Lính mới mà làm lổi !

Mặt Lạc bỗng nhiên đỏ bừng, tát thằng bé vừa nói một cái nên thân :

— Im đi ! Tại sao bây lại ngang thế.

Rồi Lạc vẫy tay gọi thằng bé đánh Huy lúc trước đến gần :

— Ê út ! Có phải mầy bày đầu và đánh nó không ?

— Dạ ! Ai biểu nó chửi tụi em !

Một cái tát lại in trên mặt thằng nhỏ.

Lạc quát lên :

— Không có tao thì bây lại làm ầu thế hả ? Nè tao nói cho biết. thằng nhóc này là bạn tao đấy, từ rày về sau mặt nào còn đụng đến nó thì liệu hồn với tao.

Lũ trẻ tròn xoe mắt, ấp úng ;

— Ủa ! Ủa ! Té ra anh này là bạn của anh hả, vậy mà...

Lạc hét :

— Thôi ! Đi ! đi mất ngay ! Tao dặn thì phải nhớ đấy !

Lũ trẻ xanh mặt lại, dạ dạ rồi chạy mất hết. Lạc lúc này mới quay lại nhìn Huy mỉm cười, nó giơ tay lau một vết máu còn đang rỉ trên khoé môi Huy :

— Không có tao đến thì có lẽ chúng nó thịt mầy mất, nhóc ạ !

Huy cảm động :

— Sao Anh oai thế ? Tụi nó sợ Anh ghê !

— Không sợ sao được ! Tao là «chúa trùm» tụi nó đấy ! Thôi từ rày yên trí nhé !

Rồi Lạc lại cười ròn, hàm răng trắng lấp lánh.

Tình bạn giữa hai đứa ngày càng thân mật. Huy thường đến nhà Lạc chơi như cơm bữa và ông Năm cũng yêu thương Huy lắm. Ông Năm thường vuốt tóc Huy mà nói giọng buồn bã :

— Phải chi thằng Lạc nó chịu học hành như cháu, ông mừng biết mấy ! Cả ngày chỉ biết rong chơi, phá phách mà ông nói năng gì cũng không được, riết rồi thôi ! Nó làm gì mặc nó !

Lạc đang ngồi kể bên, bật cười :

— Vậy chứ tui lớn đầu như vậy mà nội biểu tui học Đệ Thất, tụi nó cười chết !

— Vậy chớ lớp nào, hôm đó mầy bảo học tới lớp nhất rồi mầy thôi tới bây giờ !

Lạc ngắt ngang :

— Mà thí dụ tui chịu đi học đi, Nội đủ tiền lo hôn hà ?

— Thì tao phải rán chớ, để mầy lêu lổng cả đời sao ?

Lạc trầm ngâm :

— Thôi, để thưởng thằng rồi tính nữa Nội à !...

..

Huy nhè nhẹ vạch từng cọng cỏ để bước đến ngôi mộ bên trong. Lạc hôm qua có hẹn với nó trưa nay ra đây chơi. Ngôi mộ này thật lớn, có mái che, nền thật cao ráo, tráng xi măng sạch sẽ. Chung quanh mộ cỏ xanh mọc um tùm, hình như đã lâu rồi không được ai săn sóc tới. Huy đến gần ngôi mộ, kêu khẽ :

— Lạc ơi ! Anh Lạc !

Không có tiếng đáp. Huy bước vào bên trong. Lạc đang nằm ngửa ngủ khò. Mấy củ khoai lang nằm lăn lóc một bên, vài con ruồi vo ve đáp xuống. Huy yên lặng ngồi bên Lạc. Nhìn bộ đồ đã cũ rách vài chỗ chưa vá kịp trên mình bạn, Huy khẽ thở dài :

Phải chi Lạc có đầy đủ cha mẹ như mình chắc Lạc cũng được đi học đời sống đầy đủ có đâu lại thiếu thốn, lêu lổng thế này ! Lòng Huy dâng lên một niềm thương cảm băng khuâng.

Đợi mãi mà không thấy Lạc thức dậy, Huy khẽ chọc một ngón tay vào nách bạn. Lạc cựa mình, mở mắt :

— Ủa ! mầy đến rồi à ? ở nhà tao nóng quá, ra đây ngủ một giấc ngon quá nhóc ạ !

Lạc vươn vai ngồi dậy, đưa khoai cho Huy.

— Nè, ăn đi, tao mua để tụi mình ăn đó.

Huy vừa định lấy, bỗng nhảy phóc ra sau lưng Lạc la vang :

— Ối trời ! Rắn kia Lạc !

Một con rắn lục mướt vừa phóng vào mộ. Lạc bình tĩnh với lấy cục đá to ở kế bên chọi trúng ngay đầu con vật. Con rắn oằn oại một lúc rồi nằm im. Nhìn gương mặt còn xanh lét của Huy, Lạc cười nắc nẻ .

— Trời ơi ! Con trai gì mà nhát như thỏ đế ấy ! Nào, mời cậu bình tĩnh lại coi ! Ngồi xuống đi !

Huy then thùng ngồi xuống và bỗng tự thấy mình thua xa bạn.

Lạc thì thầm nói có vẻ quan trọng :

— Nhóc nè ! Tao nói chuyện này cho nghe, tao nhứt định đi học đó.

Huy mừng rỡ :

— Thật hả ? Đi nhé ! Ông Năm muốn Lạc đi học lắm đó !

— Ờ ! Tao đi chơi hoài cũng chán !

— Lạc đi học, Huy cho mượn sách đừng lo tốn tiền sách ! Lạc ơi ! Ông Năm thương Lạc lắm mà Lạc cứ lêu lổng hoài tội nghiệp ông !

— Ồi ! Mày biết gì mà nói ! Bộ mày bắt chước Nội tao để giảng luân lý hả, tao ghét cái đó lắm nhóc à !

Huy bực mình vì câu nói của Lạc nên gắt :

— Cái anh này lạ chưa ! Quen nhau đã lâu rồi mà anh không biết tên tôi sao, hễ mở miệng ra là « nhóc, nhóc » hoài.

Lạc cười :

— Ai mà không biết tên mày là thằng Huy chứ ! Nhưng mà mày dễ thương lắm nên tao muốn gọi là nhóc đó ! Không chịu thì kệ mày !

Nói xong Lạc đưa tay nựng vào cằm bạn. Huy đành mỉm cười, bao nhiêu hờn giận đều tiêu tan cả.

∴

Một tuần rồi không đến nhà bạn, Huy rất nóng lòng, Huy muốn đến xem anh chàng Lạc đã đi học gì chưa. Bước chân vào nhà bạn, Huy thấy lão Năm đang ngồi ủ rũ trên chiếc sạp. Huy vội cất tiếng :

— Thưa ông Năm ! Anh Lạc đi đâu rồi ạ ?

— A ! Huy đó hả, thằng Lạc nó đi rồi !

— Chắc anh đi học chưa về ?

Lão Năm lắc đầu buồn bã :

— Học hành gì ! Nó bỏ nhà đi rồi

— Trời ! Sao anh nói với cháu anh tính đi học mà !

Lão Năm kể lể :

— Thì ông cũng sửa soạn cho nó đi học đấy. Hôm kia nó lại đánh lộn với con người ta. Họ đến mắng vốn ầm ĩ cả lên, ông giận quá, quát cho nó một trận nên thân. Thế là nó lấy quần áo bỏ trốn đi mất !

Huy buồn bã :

— Sao anh Lạc lại làm như vậy cả !

Lão Năm chắc lưỡi :

— Khổ quá cháu ơi ! Cháu với chất ! Nó chỉ làm khổ ông thôi !

Huy bùi ngùi nhìn gương mặt nhăn nheo đầy vẻ đau khổ, mái tóc bạc trắng của Lão Năm, an ủi một câu :

— Để rồi cháu đi tìm anh ấy xem.

Lão Năm thở dài :

— Biết đâu mà tìm cháu ! Thôi ! Nó đi đâu mặc nó cháu à !

∴

Cả tháng trời rồi mà Huy vẫn không gặp Lạc. Huy không sao quên được hình bóng bạn. Đối với Lạc, Huy xem không những là một người bạn mà còn là một người anh thường che chở, đùm bọc cho mình nữa. Huy đạp xe vào Chợ Lớn để tìm nhà một người bạn, nhưng tìm mãi mà không ra. Ánh nắng trưa gay gắt không một ngọn gió khiến Huy mệt phờ phạc. Bỗng một tiếng kêu quen thuộc vang lên

— Nhóc! Nhóc! Mày đi đâu đó?

Huy mừng rỡ thảng gặp xe lại. Lạc từ trong chạy sát ra lề đường, vẫn vóc dáng khỏe mạnh, nét cười duyên dáng lúc trước, tuy làn da đen sạm hơn.

— Cha! Một tháng rồi anh đi đâu mất biệt vậy?

— Mày biết rồi mà còn hỏi nữa?

— Bây giờ Anh ở đâu? Sao Anh không về, ông Năm ở nhà buồn lắm!

— Tao về cho ông đánh chết hả, bỏ đi rồi, trở về sao được!

— Anh về không bị đòn đâu. Tội nghiệp ông Năm lắm! Ở nhà có một mình, đi làm về phải nấu cơm ăn, lại già yếu nữa!

— Chớ có tao ở nhà, Ông Nội tao càng cực khổ, hao tổn thêm! Thôi, khát nước quá, vào đây tao đãi mày ly nước mía.

Cả hai ghé vào xe nước mía bên lề đường. Lạc vừa uống vừa nói:

— Tao vào đây sợ gặp Ông Nội tao quá, Ông làm trong hãng gạch ở trong này đó.

— Hãng gạch nào vậy?

— Thì hồi tao mới về ở với Nội tao, Ông nói làm cho hãng gạch trong Chợ Lớn, tao cũng không hỏi kỹ hãng nào nữa. Huy nhìn qua bên kia đường, đại lộ rộng lớn, xe cộ chạy không ngớt. Bỗng Huy ngừng uống la lên:

— Lạc! Lạc có thấy gì không?

— Thấy gì đâu?

Huy đưa tay chỉ:

— Đó, bên kia đường, tiệm bán cây « Vinh phát », ai giống Ông Năm quá!

— Trời, đâu, đâu?

Vừa nói, Lạc vừa núp sau xe nước mía, chăm chú nhìn qua tiệm cây. Qua ánh nắng lung linh gay gắt của buổi trưa hè, Lạc thấy Ông Năm đang còm côi kéo một chiếc xe lớn, không phải xe ba bánh mà là một thứ xe thật to, tương tự như xe bò. Trên xe chất đầy những khúc cây nặng, dài. Hai tay Ông Năm níu chặt lấy càng xe, chiếc lưng khòm hẳn xuống, mồ hôi ướt đầm cả chiếc áo rách, lê từng bước nặng nhọc. Hình như tất cả năng lực của lão phải sử dụng đến cùng cực mới làm chiếc xe di chuyển được. Huy la lên:

— Đúng Ông Năm rồi, sao Lạc nói Ông làm trong hãng gạch?

XEM TRANG 36

HY-VỌNG CỦA LOÀI NGƯỜI

VÀO thời sơ khai của quả đất có hai anh em nhà kia rất thông minh : anh tên là Prometheus và người em tên Epimetheus.

Prometheus là một người tốt, chính ông ta dạy loài người những văn minh đầu tiên. Ông mang lửa từ mặt trời xuống cho loài người, ông dạy cách xây nhà, chăn cừu, nuôi gia súc, trồng ngũ cốc và còn dạy nhiều thứ khác hữu dụng cho cuộc sống.

Bấy giờ Zeus (vua của các thần) nghe được tin Prometheus dạy cho loài người nhiều điều hữu ích thế, ông ta vô cùng căm giận, ông ta nghĩ : bọn phạm nhân không đáng được hưởng những điều đó.

Lập tức, ông ta lập kế làm cho loài người khổ sở — vì họ đã dám khôn ngoan — vất vả ông ta mới vừa ý. Zeus cho đòi Vulcan đến— Vulcan là thợ rèn của ông ta — và ra lệnh Vulcan phải lấy đất sét làm thành một pho tượng đàn bà, một tượng đàn bà đẹp hơn bất cứ đàn bà đẹp nào trên mặt đất từ trước đến nay.

Vulcan vâng lời chủ tìm đất sét trắng về làm. Thời gian sau đó không lâu, hắn đem nộp cho chủ một kiệt tác : không những trông giống như người mà còn đẹp y như lòng mong muốn của vị thần hiểm ác kia. Zeus rất mực hài lòng, ban thưởng cho Vulcan xứng đáng và nhận pho tượng ấy.

Một hôm Zeus làm một bữa tiệc linh đình, mời đông đủ bạn bè đến dự. Sau khi thực khách no, say, chủ nhân bèn gọi Vulcan mang tác phẩm của hắn hoàn thành vào trình diện. Zeus nói cho bạn bè biết độc kế của mình và bảo :

— Nào ! bây giờ thì chúng ta mỗi người nên tặng thiếu phụ này một món quà.

Rồi để làm gương và khuyến khích bạn bè, chính Zeus thân tặng cái tượng xinh đẹp đó sự SỐNG, thế là cái tượng thành người thực sự.

Đến lượt Minerva, nữ thần trí tuệ ban cho thiếu phụ sự THÔNG MINH.

Lần lượt, các bạn của Zeus đều đích thân cho cô ta một món quà: kẻ cho sự DUYÊN DÁNG, người cho giọng nói THANH TAO, người thì cho năng sự TÀI HOA, người cuối cùng cho năng sự LỊCH THIỆP; xong đâu đấy, Zeus bóp trán cố tìm cho nàng một cái tên xứng đáng với người nàng: PANDORA; (có nghĩa là người có đủ các đức tính) Quả thật vậy, nàng là một người hoàn toàn chưa từng có.

Sau khi tan tiệc, Zeus đưa cho Pandora một cái hộp rất đẹp và ân cần dặn dò nàng rằng: (trong hộp ấy có rất nhiều báu vật song không nên mở ra, cho đến khi nào gặp được một người đàn ông xứng đáng làm chồng) Pandora cúi đầu cảm tạ và hứa xin tuân lệnh. Đoạn, Zeus gửi nàng xuống mặt đất cùng với sứ thần của ông ta: Mercury.

Người đàn ông mà Mercury được mật lệnh của Zeus đưa Pandora đến gặp là Epimetheus.

Mercury nói:

— Epimetheus! đây là người đàn bà xinh đẹp nhất mà Zeus gửi xuống cho anh làm vợ.

Epimetheus vốn đã được anh là Prometheus khôn ngoan hơn, nhiều lần căn dặn rằng không nên nhận bất cứ món quà gì của Zeus, song khi thấy Pandora chàng bị sắc đẹp kiều mị của nàng mê hoặc cho đến nỗi chàng quên phắt lời anh báo trước. Thế là anh cưới phăng nàng.

Được tin ấy, Prometheus dùng dùng nỗi giận, lập tức đến nhà em, với chủ tâm bắt em mình phải bỏ người đàn bà của Zeus mang tặng đó. Song, khi thấy mặt nàng, Prometheus nguôi ngay cơn giận dữ. Thật tình, ông vốn từ tâm và lại ai mà nỡ đối xử tàn ác với một người đàn bà xinh đẹp dịu dàng, lễ phép, nhất là khi người đó đã thành em dâu của mình rồi?

Prometheus vui vẻ dùng cơm thân mật với hai em và không quên chúc lành cho đôi vợ chồng mới cưới trước khi cáo biệt.

* * *

Một hôm, trong lúc Epimetheus đi săn vắng nhà, Pandora một mình tha thần trong phòng khách, nàng chợt nhớ chiếc hộp quý của Zeus tặng, bèn lấy ra xem. Bây giờ đây—nàng nghĩ—ta đã gặp được người đàn ông mà số phận định đoạt cho, ta rất có thể mở hộp ra, trong đó chắc có nhiều món nữ trang quý giá.

Pandora hồi hộp đặt tay lên cái nắp bằng kim khí chạm trổ rất tinh vi, toan mở thì bỗng nàng nghe một giọng nói cất lên:

—Đừng mở! hãy nghe ta! Pandora! chớ tò mò đại dốt, người cãi ta mở ra thì tai họa tới liền ngay, ta bảo cho biết trước.

(Đó là lời của Athémas, nữ thần không khí, rất khôn ngoan và phúc hậu vốn là bạn tốt của loài người) Pandora kinh hãi nhìn quanh không thấy ai nhưng biết rằng đó là lời can ngăn hợp lý. Nàng buồn bã mang hộp cất vào ngăn kéo.

Nhưng bắt đầu từ đó nàng mất hẳn yên, vui. Tâm trí nàng chẳng lúc nào được thanh thoi vì chiếc hộp luôn luôn ám ảnh. Càng nghĩ đến nó, nàng càng muốn mở ra. Nàng nghĩ rằng mình sẽ rục rở, xinh đẹp bội phần nếu được sử dụng những nữ trang quý báu nằm trong hộp, bởi nàng đinh ninh rằng trong hộp chắc chắn chỉ đựng nữ trang thôi.

Cho đến một hôm, Pandora lại lấy chiếc hộp ra, nhìn chăm chăm vào đó hằng giờ như bị một sức mạnh ma quái thôi thúc, cuối cùng không nhịn được nàng tự nhủ:

—Ừ! thì mình không mở ra, nhưng mình có thể hé hé ra một tý nhìn qua chắc cũng không hại chi đâu, ừ, chắc không hại gì, mình chỉ hé hé... nhìn qua rồi đây ngay lại đấy mà!

Thế rồi, Pandora mở khóa. Song nàng vừa bật được cái nắp lên khỏi hộp độ vài phân thì... khủng khiếp làm sao: hàng vạn, hàng vạn con vật xấu xí trông hết sức kinh tởm bay vù ra, chúng ủa ra khỏi phòng, trong không khí và sau cùng vào tận nhà của mọi người! Chúng là BỆNH TẬT, là LO SỢ, BUỒN KHỔ, TAI NẠN (bởi tận lúc bấy giờ loài người vẫn không biết đau bệnh, tai biến, lo sợ là gì) Pandora kinh hoàng, rụng rời, nàng vội vàng đập kín nắp hộp. May thay, còn sót lại trong hộp một sinh vật, đó là HY VỌNG.

Từ ấy trở đi, loài người bắt đầu khổ sở vì đau ốm, lo buồn, tai biến.... nhưng có điều may mắn là trong những giờ phút chán đời, khổ sở đó có một người bạn luôn luôn giúp họ chịu đựng và vượt qua những thử thách, cam go, đó là Niềm Hy Vọng!

(Progress books)
Minh Quân dịch

Thác Khone huyền-bí

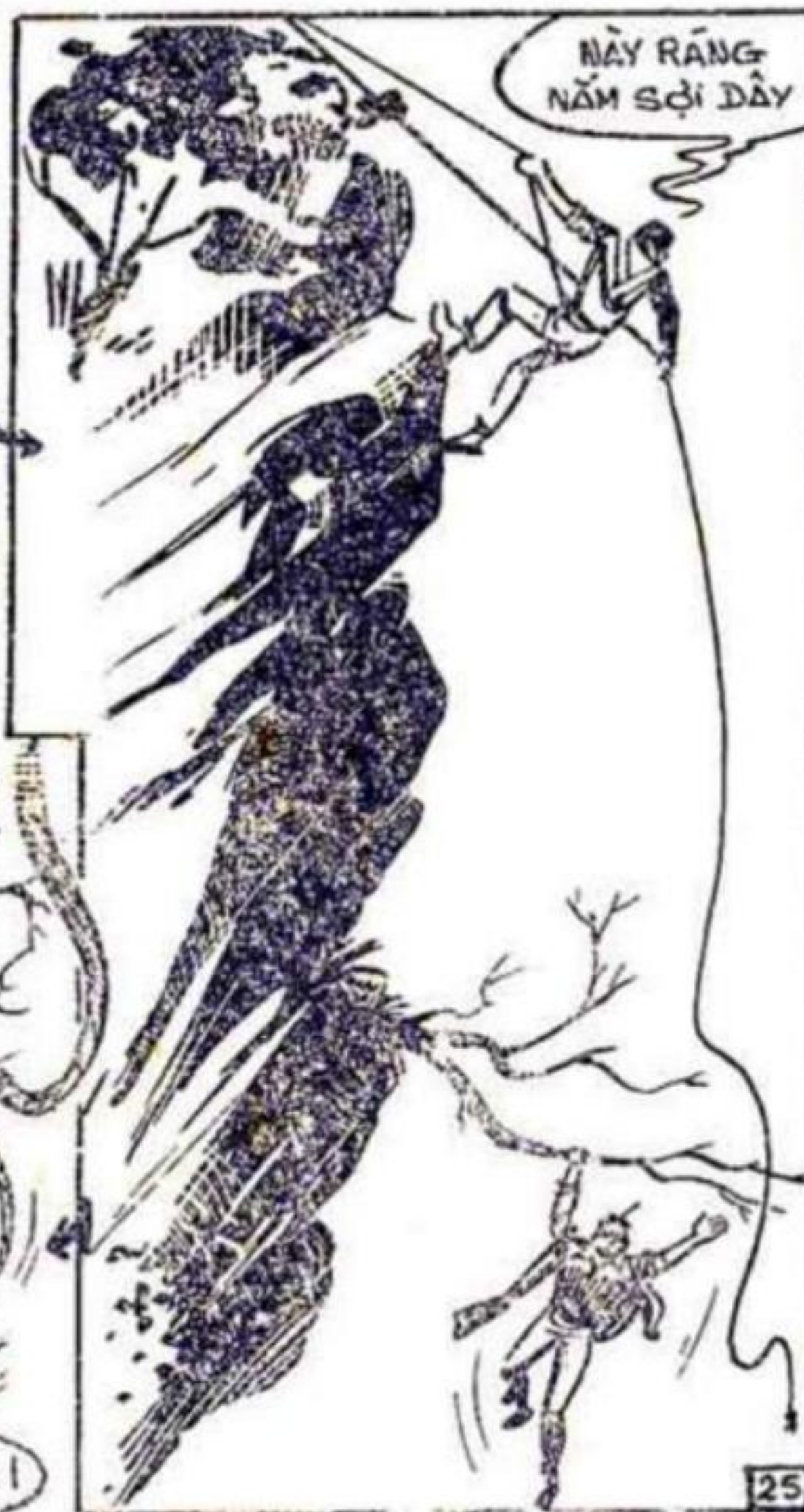
(tiếp theo)

Và rồi...

A! BẮT ĐƯỢC !!

NHỜ NOUN KÈO Ở TRÊN
MÌNH NHẮC TỪNG BƯỚC
CHÂN, RÚT TỪNG CÁNH
TAY LÊN.

NOUN, NỮ EM!
MÌNH TỚI RỒI ĐÂY

BÂY GIỜ EM MỚI YÊN
ỒN THỞ. TẠI HAI ANH ĐÂY!

Và ba người
Đan trẽ của
chúng ta lần
mô tìm kiếm
dấu vết

CHỈ LOÀN LÀ SÓI
VỚI ĐÁ, CÒN DẤU,
CHÂN THỦ BIÊN MẠI
Ở ĐÂU.

còn tiếp [26]

Tiếp theo

2. DZUC GIÀN THUNG và TƯ CHĂN BÒ

BUỔI trưa, cánh đồng rực nắng. Trời mùa hè oi ả vô cùng. Ông trời đỏ gay bộ mặt, phun lửa hạ xuống quang đồng rộng lớn.

Dzuc giàn thung ôm chân, vừa đi vừa xuýt xoa kêu nóng. Nó băng qua cánh đồng, cố nuốt chừng khoảng trước mặt để về nhà kịp bữa cơm trưa. Vừa đi, nó vừa liên tưởng tới con sông với giòng nước mát mà nó đã ngâm mình suốt buổi sáng nay. Nghỉ hè với bọn cỡ thằng Dzuc quả thật là 1 món quà to tát đối với chúng. Nhất là với Dzuc, suốt ngày nó la cà cạnh mấy thân cây có chim làm tổ để bắn, với tài thiện xạ sẵn có đã đem 1 nguồn ích lợi cho miệng nó là món chim nướng. Dzuc ta thích chim nướng lắm. Nó mà dùng đến giàn thung, là chắc chắn phải có chim bị hạ...

Dzuc vừa đi vừa chép miệng. Cờ nó nóng bỏng. Khát ời là khát. Dzuc liên tưởng đến 1 bát nước đầy mà lúc về đến nhà, công việc đầu tiên của nó là uống. Mặt trời lên tới đỉnh đầu. Cánh đồng cơ hồ phát hỏa. Dzuc hoa

cả mắt, mặt phờ cả người. Khi Dzuc băng qua gần hết quang đồng, chợt mắt nó sáng lên mừng rỡ. Một cây khế vô chủ, xoè tán rợp 1 khoảng rộng. Dzuc liếm mép. Nó hình dung những trái khế vàng, mọng nước. Nó cơ hồ người lữ hành trong sa mạc bắt gặp 1 hồ nước đầy.

Nhanh như 1 con sóc, Dzuc ta thoăn thoắt trèo lên. Nắng hạ không xuyên qua tán cây rậm, Dzuc cảm thấy mát mẻ vô cùng. Nó đưa tay chộp lia lịa. Những quả khế vàng mướt, ngọt lịm, chảy qua cổ Dzuc, bao nhiêu mệt nhọc của nó vụt biến đâu mất.

Trong khi Dzuc ta mãi mê hái khế chợt thân cây rung mạnh, Dzuc nhìn xuống, nó bắt gặp 1 thằng nhãi, ngược lên quát tháo ầm ỉ :

— Hái khế của tao hả ? Xuống mau mày.

Dzuc cắn khế bùm bụp, đớp chát :

— Khế của mày hả? Của mày cái này này... Vừa nói,, Dzuc vừa chìa cùi chỏ ra. Thằng nhãi cúi lằm, nó cúi xuống lượm 1 cục gạch hăm he :

— Xuống không. Không xuống tao chọi à.

Dzuc nghi thấy mình đứng trên bất lợi, nó định tụt xuống «uỳnh» thẳng nhai 1 mách. Dzuc với tay định hái thêm 1 trái trước khi tụt xuống. Thằng nhai vung tay, Dzuc hoảng hốt đưa tay che mặt. Viên gạch đánh trúng bàn tay Dzuc, đau điếng. Dzuc giận quá, chẳng cần leo xuống gần, nó từ trên cao nhảy vèo xuống. Chân nó chạm đất khô ê ẩm. Dzuc hầm hừ :

— Chết bố mày con ơi !

Thằng nhai cười :

— Bố mày thì có.

Dzuc găm lên, nó phóng đến đám túi bụi. Thằng nhai không phải tay mơ. Nó đấm trả. Hai thằng nhóc đấm đá kịch liệt. Cuối cùng thì chúng nó ôm nhau vật, lăn tròn trên đất. Dzuc đang ra sức đè ngửa thằng nhai, chợt thấy hông đau nhói. Tiếp theo là tiếng sủa «gâu gâu» loạn xạ. Dzuc vùng đứng dậy, ôm đít nhainhỏ. Trước mặt Dzuc, 1 con chó vàng đang đứng đuôi, xù lông găm gù chực xông vào cắn nữa. Thằng nhai cũng lồm cồm đứng dậy, nó «xuyt xuyt» khuyến khích con chó :

— Cắn chết nó cho tao Tùn !

Con chó «gâu» 1 tiếng như tuân theo, nó chồm tới. Dzuc chợt nhớ đến cái ná thung. Nó bỏ chạy đến

thân cây khế. Con Tùn rượt theo. Dzuc lấp đạn. Nó mím môi, thẳng cánh kéo 2 sợi cao su. Véo. Con Tùn «oăng» một tiếng.

Thằng nhai vỗ tay khuyến khích :

—Xông vào Tùn, đừng sợ, có tao đây !

Con Tùn nghe nanh chóng tới, Dzuc chưa kịp nạp đạn, nó đã tốp ngay cổ tay. Dzuc kêu «ối» buông cả giàn thung. Thằng nhai kêu lên :

— Thôi Tùn ! Tha nó đi.

Con Tùn nghe chủ gọi, ngoắc đuôi chạy về. Dzuc nhăn nhó nhìn cánh

tay trầy trụa. Nó cúi xuống nhặt giàn thung bước đi. Trước khi từ giã mảnh đất của thằng nhai, Dzuc quay lại hất hàm đe :

— Ngày mai nhé ! Mai mày biết tay tao nhé con. Thằng nhai sờ chỗ áo bị rách trong cuộc vật lộn, nó cười bất chấp :

— Ừ. Mai thì mai. Ông dểch sợ. Cho mày kêu thêm bạn mày đấy.

Đoạn nó cúi xuống vuốt đầu con chó triu mến :

— Nhớ nhé Tuấn. Ngày mai mày cần chết hết tội bạn nó cho tao. nghe không ?

Dzục cúi đầu, nó về nhà mang theo niềm đau dớn ê chề.

•

Nép mình bên hàng rào nhà thẳng Hoa. Dzục lom khom bước. Nó dáo dác nhìn quanh, sợ có người bắt gặp hành vi của mình. Nó ngược lên nhìn cây xoài. Chao ôi ! cây xoài nhà thẳng Hoa sai trái làm sao ! Những quả xoài vỏ vàng lợt, mập ú, trông phát thèm. Dzục ứa nước bọt. Nó nấp đạn, nhắm xoài bắn liên tiếp. Bắn phát đạn bay veo véo, Một quả xoài lia cuống rơi "thịch" xuống đất. Dzục mừng quýnh. Nó quàng giàn thung vào cồ, nhìn xung quanh một lần nữa. Trời còn sớm, chưa có ai lai vãng ngoài đường. Dzục vén hàng rào kềm gai, nằm mọp mình xuống đất, thò tay qua lớp kềm gai, nó túm lấy quả xoài kéo ra ngoài. Dzục hề hả. Nó rút con dao nhíp trong túi ra. Dzục vừa vuốt nước bọt, vừa cắt 1 cái má của trái xoài. Lưỡi dao sắc, đưa thật ngọt. Dzục ngồi bên hàng rào, quên hết cảnh vật. Đầu óc nó giờ đây đang dán hết vào quả xoài. Xoài nhà thẳng Hoa ngọt lịm. Dzục ăn ngốn ngấu. Trong khi tâm trí thẳng Dzục đang bao quanh lấy trái xoài, chợt Dzục buông rơi

trái xoài còn lại. kêu "ối" 1 tiếng. Nó đưa tay ôm đầu nhăn nhó, 1 viên sỏi từ đầu giáng ngay đầu Dzục thật mạnh. Dzục xoa đầu lia lịa, 1 cục u nổi lên thật mau. Dzục gấp con dao nhíp đút vào túi quần. Nó đứng dậy nhìn quanh quất. Một giọng cười khà ố từ trong vườn thẳng Hoa vọng ra :

— Vỡ đầu chưa con. Đáng đời thứ ấn cấp, không chết là may !

Dzục nghiến răng tức giận. Nó đưa tay lên cồ tìm cái nạng gỗ. Thằng Hoa biết ý, nó chạy tới mở cồng, cuống quýt kêu to :

— Tô tồ ra cần nó mau !

Dzục giật mình. Một tiếng học thật to từ trong vườn thẳng Hoa. Con béc giê cao lớn chồm ra đuổi kẻ thù của tiểu chủ. Dzục lấp đạn thực nhanh, viên đạn phóng vút. Con béc giê "căng" 1 tiếng, máu mũi chảy dòng dòng. Dzục bỏ chạy. Tiếng thẳng Hoa giục

— Rượt theo cung. Cẩn chết nó đi Tô.

Con bẹc giê phóng theo. Dzuc hoảng hốt chạy cuống quýt. Tiếng cười thằng Hoa đuổi theo nó. Dzuc phân uất, nó thấy mình chạy nhục nhã, trông chẳng khác gì 1 thằng ăn trộm bị rượt. Nó là ăn trộm thực rồi, hiện nó đang chạy đua với chó. Dzuc băng qua cánh đồng. Chốc nữa đây nó sẽ chạy ngang chỗ đất thằng nhãi. Chắc thằng nhãi khoái lắm khi nhìn nó chạy đua với chó. Khoảng cách giữa nó với con bẹc giê càng lúc càng thu hẹp dần. Dzuc thất sắc, cầm đầu chạy thật nhanh. Người nó nóng bừng, thở hồng hộc như trâu kéo cày. Con bẹc giê gầm gừ chồm tới. Dzuc nhắm mắt :

— Chết rồi ! Dzuc đau đớn như thằm. Nó liên tưởng tới cây kim thật bụi tiêm vào rốn. Eo ời, đau kinh khủng !

Chợt những tiếng “gàu gàu” vang tới tấp. Dzuc mở bừng mắt, quay lại. Con Tún của thằng nhãi hôm qua đang xung đột với con bẹc giê của thằng Hoa. Dzuc thở hồn hèn, mặt vẫn còn tái ngắt. Tim nó nhầy thành thịch... Thằng nhãi từ mé ruộng chạy lại, nó huýt sáo kêu :

— Cẩn mạnh vào Tún ời. Cẩn chết cái thứ chó Tây cho tao.

Con Tún được chủ khuyến khích, cắn thật hăng. Con bẹc giê đau quá cúp đuôi chạy. Tự nhiên Dzuc vỗ tay reo :

— Hay quá ! Chó Tây thua chó Ta.

Thằng nhãi chạy lại. Nó vuốt đầu con chó Tún.

Dzuc trở nên lúng túng. Thằng nhãi cười hiền :

— Mày bị chó rượt hả ?

—Ừ, chó nhà thằng Hoa.

— Hoa hả. Thằng đó dễ ghét lắm.

Thấy thằng nhãi chẳng đá động đến chuyện đập bậy ngày hôm qua. Dzuc lân la gạ chuyện :

— Mày...mày còn giận tao không?

Thằng nhãi đưa tay sờ chỗ áo rách đã vá lại.

Nó chớp mắt buồn bã :

— Tao đánh nhau với mày, rách áo. Hôm qua về nhà, ba tao đánh tao 1 trận suýt chết.

Dzuc hối hận, nó cúi đầu, dí chân lên đám cỏ :

— Xin lỗi mày nhé ! Tội mình bây giờ “dĩ hòa vi quý”.

— “Dĩ hòa vi quý” là gì hở mày ?

Dzuc lúng túng :

— Là... là huề cả làng. Thành bạn với nhau hết. Nó cúi xuống xoa đầu con Tún. Chó Tún ngoắc đuôi lia lịa nó thè lưỡi liếm tay Dzuc ra vẻ trù mến

Thằng nhãi nhìn Dzuc, nó chớp mắt :

— Mày ở đâu thế ?

Dzuc chỉ tay phía đằng xa:

— Đầu làng ấy. Còn mày?
— Gắn cầu khỉ! Tao chẵn bò ở đây cho ba tao.

— Chẵn bò sướng lắm. Mày thích cỡi bò không?

Thằng nhãi gật đầu. Nó hỏi Dzuc:

— Mày tên gì nhỉ?

— Dzuc. Tụi bạn gọi tao là Dzuc giần thung!

— Hèn gì mày bần ná thung cừ quá!

Dzuc đỏ mặt trước lời khen chân thật của thằng bạn mới. Nó cầm tay thằng nhãi thân mật:

— Còn mày?

— Tự. Tức Tự chẵn bò. Ba má tao gọi tao là cu Tự, mặc dù tao đã lớn tồng ngồng...

Cu Tự kéo tay Dzuc đi về phía

bầy bò. Nói là bầy bò mặc dù chỉ có 2 con. Tự nhìn Dzuc:

— Tụi mình cỡi bò nhé!

Dzuc sung sướng:

— Sướng quá! Cỡi bò chắc êm hơn đi xe bò nữa.

Hai thằng bé ngồi chễm chệ trên lưng chú bò vàng. Dzuc ngồi sau. Nó hãnh diện quá. Niềm vui tràn ngập trong cơ thể, Dzuc cất tiếng hát:

— “Bình minh làng tôi! ôi bình minh làng tôi. Lúa vàng ngập nắng thơm lành... hò là hò lơ...”..

Tự xuýt xoa:

— Mày hát hay quá! Giá tụi mình có sáo nhỉ?

— Có sáo làm gì?

— Có sáo thổi sướng lắm, và trông

nhên thơ nữa.

Chúng nó nhìn nhau cười rúc rích. Có tiếng ru con từ trong thôn nhỏ dịu vợi đưa lại. Tâm hồn 2 thằng bé lắng dịu nhìn sang bên kia bờ ruộng, nắng vàng êm đềm trải r quăng dài tươi mát.

còn tiếp

Các Bạn của KHÔI-VIỆT,

HÃY ĐÓN ĐỌC:

TIẾNG CHUÔNG DƯỚI ĐÁY BIỂN

Truyện dài của TRƯỜNG-SƠN

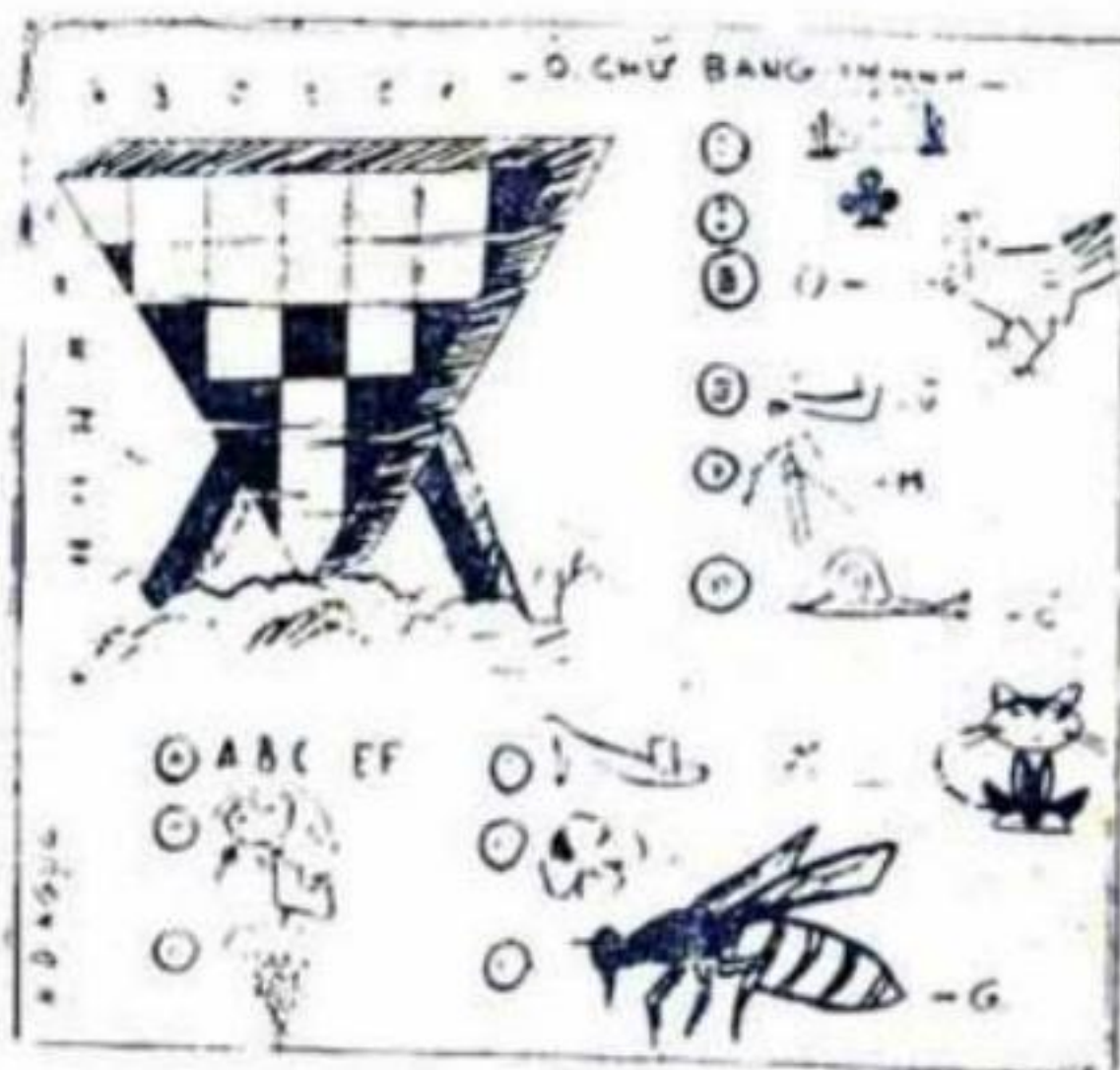
Khởi đăng trên **TUỔI HOA** từ số tới!

TRANG GIẢI TRÍ

VÌ PHỤ TRÁCH

● Cùng các Bạn. Vì số này không kịp đăng những câu trả lời của các bạn về « đề lựa tranh vui » nên hẹn các bạn số sau nhé. Bây giờ mời các bạn cùng vào khu đất giải trí xem có chi lạ không

● Đây là Hình con sư tử vẽ một nét do Em Tường Vi Gia-Định trình bày, Em vừa thi đậu vào trường Trung học Trang Trí Mỹ thuật đấy.

● Và đây, một ô chữ rất mới của Bạn Doãn Ngọc, ô chữ bằng tranh, các Bạn xem hình theo số và theo chữ rồi chia vào các ô phải đọc nhiều... Bạn nào muốn mua một phần đất trong trang giải trí thì nên gửi ô chữ theo lối này nhé..

● Nhận hơn nữa là bức tranh vui của Thùỵ Kétrus-Ký, Thùỵ siêng nhất khu đất này, bằng chứng là mỗi kỳ gửi, bạn Thùỵ gửi cho Vì rất nhiều tranh đề mua đất. Nhưng Vì còn phải lựa, vì có lắm tranh không tiền khoáng hậu ..

● Các bạn mô học lịch sử biết Đinh-công Tráng chứ, mà các Bạn có nhớ câu thơ nào nói về vị anh hùng lịch sử ấy chẳng ? Nếu không thì xem tranh bên kia, Bạn Xuân quân vẽ tranh nhắc cho các Bạn, các Bạn ráng đọc xem.

— Bài vẽ gửi cho trang giải trí các Bạn nhớ vẽ trên giấy không có kẻ ô và vẽ bằng mực đen mới làm Cliché được ..và nhớ phải ghi địa chỉ rõ ràng Vì tui mới dám đăng bài rồi gửi báo biểu chứ.

Sẽ giải đáp vào số 54

* * *

● Bạn Vĩnh Bình chắc thích nhạc nhưng thiếu tinh thần phục vụ, sợ Mưa phải không? Các Bạn xem tranh vui đánh trống thổi kèn của Bình đây!

*

Còn một ít đất này Vi xin nhường cho Marco Polo khắc Oanh; xưa kia Marco Polo tìm ra châu Mỹ to lớn còn Marco Polo của mình chỉ chiếm được có một tí đất hà, buồn chưa!

Oanh cố ý vẽ thiếu một điểm các bạn tìm xem.

CHIẾC TIỀM-THỦY-ĐÌNH ĐẦU TIÊN

Theo tài-liệu « Le premier sauvetage sous-marin » Album de Spirou.

VÀO năm 1863, một khách lữ hành già nua yếu đuối, trên gương mặt lộ vẻ thiều não của một con người thất bại, ông ta trở về thành phố Munich (Đức quốc) buồn tẻ hoang tàn và ảm đạm... đề rồi ông ta chết trong hiu quạnh với cái mộng chưa được mọi người noi theo (1) khách lữ hành đó chính là Sir Wilhelm Bauer người sáng chế ra chiếc tàu lặn đầu tiên trên thế giới...

Năm 1850, Đức quốc và Đan Mạch có chiến tranh khốc liệt lẫn nhau. Hạm đội Đan Mạch xuất hiện ở ngoài khơi vịnh Kiel, họ chưa dám tấn công mạnh vì còn ngại lực lượng của nước Đức... Trên một ngọn đồi cao, Bauer cùng với mấy vị sĩ quan đứng bên

cạnh khẩu đại bác kiểu cổ, họ đang bàn tán lẫn nhau, một sĩ quan đặt ống dòm nhìn ra khơi và phán nản :

— Tàu chiến của chúng ở khá xa tầm bắn. làm sao bây giờ ?

Wilhelm Bauer buột miệng nói :

— Tôi có ý định chế tạo ra một chiếc tàu nhỏ có thể lặn dưới nước và bất thành hình rồi phá hủy chiến hạm của địch, đánh đòn khốc hại cho chúng.

Viên sĩ quan lộ vẻ ngạc nhiên và lặp lại :

— Ở dưới nước ?...

Mọi người cười ầm lên, một người nói :

— Không thể nào có một chiếc tàu như anh nói đâu Bauer ạ !

Hai người khác chêm vào...

Chỉ có trong đầu óc của những người ưa tưởng tượng.

— Làm thử coi Wilhelm !..

Wilhelm điềm đạm :

— Vâng, tôi cố gắng nghiên cứu thử đã...

Trở về phòng sĩ quan (Wilhelm Bauer sinh vào năm 1822 ở Dillingen

(1) Vào thời kỳ 1850 các quốc gia Đức, Đan Mạch, Áo quốc... mãi lo chiến tranh nên mặc dầu Bauer đã thành công... nhưng vì tình thế nên mọi người đã quên lãng việc chế tạo chiếc tàu ngầm mà chỉ lo đánh nhau ngay trên mặt nước.

thuộc miền Bavières Đức Quốc) bắt đầu phác họa bản sơ đồ chiếc tàu lặn theo ý của ông, diện tích và cơ cấu ông chia làm như sau :

— Chiếc tàu hình dáng giống như con cá heo, có chiều dài 8 thước, rộng 1 thước 85, cao 2 thước 70, trọng tải khi chìm nặng bằng 35 thùng tôn-nô (ông định sức nặng bằng thùng đựng rượu). Bên trong gồm có một cái cửa để chun vào, một guồng máy nối liền với chân vịt ở sau đuôi, tay lái, hộc chứa nước để lặn, bơm máy, một bộ phận dùng để điều chỉnh trọng lượng G để biết sức chịu đựng và để đảm bảo cho chiếc tàu.

Nhưng... lúc chiếc «tàu lặn» đã hoàn thành xong, Bauer đem ra khỏi xưởng thì chỉ được mọi người khen thưởng bằng những nụ cười khi dễ cùng lời chế diễu :

— Lặn dưới nước ? Rủi mà cửa hư thì chỉ có nước chết ngạt mà thôi...

Thế rồi ngày hạ thủy chiếc tàu vẫn chưa được thực hiện. Mãi cho đến tháng 12 năm 1850, chi chiến hạm của Đan Mạch đến phong tỏa hải cảng Kiel, lúc ấy ông Bauer thấy tình hình quá nguy ngập, bèn đánh nước cờ quyết định :

— Đây là cơ hội để thực hiện, nếu không thì đợi chừng nào nữa, bây giờ tôi chỉ cần hai người tình nguyện đi theo tôi...

Lúc ấy, trong đám đông có hai thủy thủ can đảm tiến ra

— Chúng tôi xin theo ông... Hai người ấy là Witt và Thomsen...

Và rồi chiếc tàu ngầm tí hon được hạ thủy để tiến về phía kẻ thù đang hăm he tấn công cho cuộc xâm lăng sau này... Bên trong tàu ngầm, Witt cho chạy bằng chân vịt. Thomsen điều

khiến tay lái. còn Bauer thì đang quan sát trước cửa sổ có lắp gương tròn, ông ta ra lệnh :

— Bơm nước cho đầy các hộc để lặn... Chiếc tàu bé đi chòng chành rồi rúc xuống nước và chạy từ từ... chập sau nó lại nổi lên một cách thình lình rồi lại biến đi... Trên các chiến hạm của Đan Mạch, thủy thủ trông thấy và bàn tán xôn xao :

— Người Đức đã sáng chế ra một chiếc tàu lặn được dưới nước, ghê gớm quá !

— Chúng nó sẽ tấn công ta mà ta không thể nào nã đại bác vào hông chúng được.

Tiếng xôn xao càng lúc càng loạn, bỗng một lệnh truyền vang lên :

— Kéo neo, giương buồm.

Chốc lát, tất cả những cánh buồm trắng vĩ đại buông mạnh ra theo chiều gió, tung phan phật một cách kiêu dũng, không phải để xung trận mà... chạy một cách nhục nhã, chúng đã sợ chiếc tàu ngầm nhỏ bé của nhà sáng chế Wilhelm Bauer.. Sự bại trận của Đan Mạch là một chiến thắng về chiến lược không tính trước của người Đức Nhưng vào năm 1854, các chiến hạm của người xứ Đan không còn ngạc nhiên và sợ sệt chiếc tàu của Bauer nữa, họ phản công một cách mạnh mẽ và bao vây lần thứ ba khu hải cảng Kiel. Bauer nhận thấy điều đó rồi, và ông ta cũng sẽ xuất hiện trở lại dưới mặt biển. Vào 9 giờ sáng ngày 1 tháng 2 năm 1854, chiếc «tàu ngầm» bỏ túi lại khởi hành với ba người thật ít ỏi, nó bắt đầu lặn sâu từ 3, 4, 5, và cuối cùng ở sâu dưới 6 thước nước Nhưng tàu của Bauer vô làm bằng thiếc nên không chịu đựng nổi sức ép của nước nên phát ra tiếng rã rã... rã... Witt hoảng hồn buột miệng :

— Việc gì vậy ?

Nước theo khe hở len vào, Thomsen cũng ngạc nhiên :

— Chúng ta bị chìm rồi...!

Duy chỉ có Bauer là bình tĩnh, ông ta chụp lấy cần bơm và ra sức tống nước ra để nổi lên, nhưng tàu đã bị mất thăng bằng và lộn một vòng theo hình vòng cung rồi đâm sâu xuống nước và chạm đáy biển ở sâu độ 18 thước... Đánh dấu chiếc tàu ngầm đầu tiên trên thế giới xuống khá sâu, nhưng bị xây sát... ba người mắc kẹt ở trong tàu lâm vào tình trạng tuyệt vọng... lúc ấy ở bên trong, Thomsen hết hoảng;

— Vỏ tàu bị tróc ra từng khe nhỏ nước chảy vào khá nhiều.

— Witt mỉm cười : chốc nữa đây chúng ta sẽ chết ngộp và mọi người sẽ tìm thấy xác ta ở dưới đây.

Bauer vẫn bình tĩnh, để trấn an ông ta nói :

— Không, có trường hợp họ sẽ cứu ta và vớt lên bằng những mỏ neo móc ở thân tàu..., cứ yên chí đi... Tôi sẽ cố gắng để cứu hai anh ra khỏi nơi này...

Witt và Thomsen không kém ngạc nhiên... nước biển vẫn từ từ theo khe hở tràn vào trong, không khí ngột ngạt khó thở. Nhưng, Bauer bỗng tìm ra được một nắp nhỏ ở phía sau và ông cố gắng để mở ra, Witt sửng sốt. Trời ơi, Bauer ngài làm gì vậy? chúng ta sẽ chết trôi giống như con chuột cống.

Thomsen bước tới : ông ta điên rồi chắc ông ta muốn kết thúc cơn hấp hối chăng? ngăn ông ta lại mau!

— Vì cố gắng trong tuyệt vọng và ngột thở, Bauer khụy xuống và run lẩy bẩy Witt và Thomsen xúc động đỡ lấy Bauer rồi vội vàng dìu ông

ta lên. Bauer thều thào : mở nắp ra mau... các chú... Đây là lối thoát độc nhất... ngoài ra tôi không thể làm gì hơn... mở nắp mau lên... tôi không điên đâu...

Đã dịu bớt. Bauer thúc hồi : — các anh hãy mở nắp ra mau... nhờ lỗ này chúng ta sẽ thoát ra ngoài... mới mong sống được.

Thomsen đáp : Tôi không hy vọng, nhưng tôi sẽ cố gắng.

Và khi nắp tàu được mở ra, nước đổ vào ồ ạt, bao phủ lấy ba người... nước dâng tới đầu gối, rồi đến ngực Witt toát mồ hôi :

— Không thấy điều gì lợi ích cả...!

Wilhelm Bauer cương quyết : — không, có lợi lắm mà... Nhờ có lỗ hồng này ta có nhiều oxy để thở và để có cơ hội thoát ra ngoài... Witt và Thomsen hai chú ra trước đi... tôi sẽ theo sau.

Theo lỗ hồng, Witt, Thomsen và Bauer chui tọt ra ngoài, nhờ sức đẩy của nước, họ chỉ đập thật mạnh là trôi lên mặt nước ngay... Tính ra cả ba đã kẹt ở trong hầm tàu trong 5 giờ liền... Ba người không khỏi ngạc nhiên khi thấy các chiến hạm của họ chạy mau tới để vớt họ lên... Vì các sĩ quan của Đức đều tưởng rằng họ đã chết, cũng như chờ đợi trong thời gian dài đằng đằng đã làm các sĩ quan thất vọng.

Không ai tin có một phép lạ nào mà đã cứu Bauer, Thomsen và Witt sống cả... vì đột nhiên họ không thấy chiếc tàu ngầm nhỏ bé trôi lên nữa. Giờ thì, các sĩ quan Đức đã tin tưởng vào Bauer một cách thật sự..., nhưng trận chiến đã bùng nổ mãnh liệt, việc chế tạo tàu ngầm chưa thực hiện lần thứ nhì... chán nản, Bauer trở về Munich

XEM TRANG 42

NHÓM BÚT CHIM SẼ

HÂN ơi, nhà bên cạnh vừa có người dọn đến, chị thấy có một cô bé con đấy, thế là em sắp có bạn rồi nhé » Tiếng chị Hòa ngọt ngào bên tai Hân :

— «A ! thích quá em phải làm quen mới được » Chị Hòa là chị ruột của Hân. Năm nay chị 23 tuổi hơn Hân những 14 tuổi.

Giữa hai chị em là 3 đứa con trai nghịch như quỷ xư : Hoàng 15, Hải 13 và Hồ 11 tuổi. Với bản tính nhẫn nại, hiền dịu, chị Hòa vẫn luôn luôn chiều chuộng đồng đều 4 đứa em dù thỉnh thoảng ba đứa em trai phá phách chị đến nỗi Hân ở ngoài mà còn tức đến phát khóc nữa là. Nhưng phần nhiều tội con trai nể chị Hòa vì chị đã lớn nên mỗi tháng được mẹ phát tiền tiêu vặt, những dịp đó, chị đều mua vài thỏi chocolat, dăm cái bánh kem hoặc dẫn tụi em đi ăn mì Kim phụng. Còn Hân thì mỗi ngày mách mẹ ít nhất là mười lần vì các anh trêu ghẹo. Làm sao không tức cho được khi Hân vừa đặt con búp bê xuống chiếc nôi xinh xắn để ra vườn hái thêm ít lá cho bữa điểm tâm của búp bê thêm thịnh soạn, lúc trở vào búp bê không cánh mà đã bay mất rồi, gần đó anh Hoàng đang huýt sáo, anh Hải đang hát ầm như cộp rỗng, anh Hồ đang xem báo chăm chú. Hân chỉ còn nước nhờ mẹ truy tầm thủ phạm. Chị Hòa đi học về là cúi đầu vào đồng sách cao ngều ngầu hoặc vào bếp giúp mẹ làm cơm. Chị lớn rồi, đâu còn ở thế giới của Hân nữa, nên dù chị dễ thương cách mấy, hai chị em cũng ít khi gần gũi nhau. Hân vẫn đề ý tìm một cô bạn láng giềng, khổ nỗi bên phải nhà Hân là trường trung học dài đến mười mấy căn phố, bên trái là cặp vợ chồng mới cưới, trước mặt là nhà hộ sinh cũng dài chả kém trường học là mấy. Gần một tháng nay khi cặp vợ chồng kia dọn đi, Hân chỉ ước mong sao cho chủ mới căn nhà đó có đứa con trạc tuổi Hân để kết bạn. Chắc là vui lắm nhỉ. Và các anh cũng đỡ làm tàng một tý, kéo thấy Hân thui thui một mình các anh í cù vênh mặt lên trêu tức.

Hân chạy thật mau ra balcon dòm sang vườn bên cạnh. Đứng rồi có một cô bé cắt tóc nhật bản mặc bộ áo đầm màu xanh biển. Cô ta đang ngắm nghía ngôi nhà mới ra vẻ hài lòng lắm. Vừa lúc đó một bà còn trẻ độ trên ba mươi tuổi ra vườn gọi :

— Bích vào ăn bánh con !

À thì ra cô bé đó tên là Bích. Hai ngày rồi Hàn cứ thập thò hết trên balcon lại đến ngoài vườn mà chả dám làm quen gì cả. Chị Hòa bảo đề chị í dặt sang làm quen cho, nhưng Hàn ngại ngại làm sao ấy. Nhờ Bích không thèm chơi với Hàn, rồi Bích quay đít chạy vào buồng thì có phải mắc cỡ không. Anh Hoàng có vẻ thích Bích lắm, chả là hôm qua anh í dí sát mặt vào cửa rào nhà người ta để nhìn Bích có đôi mắt to và đẹp, sâu như cô đào Audrey Hepburn treo trên tường.

— Ê tao xí chơi với Bích rồi đấy.

Hàn gân cổ cãi :

— Còn lâu à, em xí ngay từ hôm đầu, không tin anh hỏi chị Hòa thử !

Lẽ dĩ nhiên chị Hòa đứng về phe Hàn :

— Đúng rồi nó thấy Bích trước em mà !

— Ừ thì em với nó chơi chung vậy.

— Thôi đi, anh có anh Hải anh Hồ đừng có xía vô em mách mẹ bây giờ !

— Mà mày đã làm quen được nó đâu mà đòi, bây giờ tao ra hẹn đưa nào làm quen trước thì chơi luôn, còn đưa nào chậm chạp thì ráng chịu.

Hàn chưa kịp cãi thì Hoàng tiếp luôn :

— Đấy thằng Hải, thằng Hồ với chị Hòa làm chứng nhé, đưa nào phạm vào hiệp ước tối nằm ngủ thấy ma hiện về.

— Eo ôi cái anh Hoàng này mới kỳ làm sao, chưa chi đã vội nói động đến ông í, rồi ông về thật thì em bắt đền đấy.

Hoàng khoái chí lắm vì Hàn đã chịu thua. Biết lắm mà cứ dọa ma là Hàn đầu hàng ngay. Hoàng khẽ ra hiệu cho hai đồng chí Hải và Hồ ra vườn rồi ba đứa chụm đầu nhau thì thầm to nhỏ, thỉnh thoảng, cười hăng hắc ra, chiều sung sướng lắm. Hàn nước mắt vòng quanh nhìn chị Hòa cầu cứu. Chị Hòa cười trấn tĩnh Hàn :

— Em đừng lo, để xem tụi nó dở trò trống gì, thế nào em cũng quen trước mà.

Vừa lúc đấy ba đứa con trai chỉ chỗ sang bên cạnh rồi chạy vụt vào buồng tụi nó. Hàn cùng chị Hòa cũng chạy ra vườn xem chuyện gì. Hóa ra Bích đang ngồi ghế xích đu mút cà rem cây. Tụi con trai chạy hùng hục ra vườn, đứa thì vác đầu sư tử có đuôi dài lê thê, đứa thì đeo mặt nạ tướng cướp rừng xanh và khoác cái khăn bàn rằn ri lên người, đứa thì cầm súng giả bắn lia lịa bằng đạn mồi, ba đứa cùng chỗ sang chỗ Bích ngồi mà biểu diễn sở trường của mình. Hàn lo lắng nhìn chị vì Bích đã bắt đầu tò mò đề ý đến tụi con trai. Chị Hòa cười như vỡ chợ ; Hàn giận quá, chả hiểu chị ấy có muốn giúp Hàn không mà lại ra vẻ tán thưởng màn vở của các anh ấy thế. Bên kia Bích đã ăn xong cây cà rem đứng lên, nhìn sư tử, tướng cướp, và cao bồi một lần cuối rồi thản nhiên vào nhà.

Chị Hòa thì thầm :

— Đó em thấy không ?

Rồi kéo Hân vào buồng chị. Sau khi khóa cửa buồng cẩn thận chị giảng giải cho Hân nghe :

— Bây giờ nếu mình bắt chước tụi nó thì dù thắng cũng không oanh liệt mấy, đề chị thử làm cách này xem có hiệu quả không.

Chị rút từ từ trong ngăn kéo nào là bút, phong bì giấy, keo rồi bảo Hân viết thư cho Bích. Hân sáng mắt lên, phải rồi có thể mà nghĩ chả ra nhưng thư phải mất hai ngày mới đến tay Bích. Nhỡ trong thời gian đó tụi con trai nó làm quen được với Bích có phải là đáng tiếc không.

— Hân cứ nghe lời chị đi, ở cửa nhà Bích có thùng thư riêng, chị đem bỏ vào thì chỉ độ mấy tiếng sau là nhận được ngay.

À có thể mà Hân không đề ý. Thôi vậy là ăn chắc nhưng mà sao Hân cứ sợ sợ là.

— Viết gì hả chị, hay là chị viết hộ em đi.

— Ấy em phải viết mới hay chứ ngắn cũng được chả sao.

Hân suy nghĩ một hồi viết ra nháp cẩn thận rồi đưa chị Hòa sửa lỗi chánh tả xong Hân mới chép sạch sẽ vào tờ giấy mỏng trắng tinh. Khiếp đây là lần đầu tiên Hân được hân hạnh viết trên tờ giấy đặc biệt này, sao Hân thấy mình oai kinh khủng,

Bích mếu :

Tôi lên là Hân chín tuổi ở cạnh nhà Bích. Tôi là em của bọn con trai thường mua cho Bích xem. Các anh tôi nghịch như quỷ nên tôi không chơi với bọn họ. Tôi không có

bạn nào cả Bích có muốn chơi với tôi không. Nếu muốn viết thư cho tôi nhé.

Hân

Thư được chị Hòa lén lén bỏ vào thùng thư của nhà Bích. Bọn con trai đang lóng ngóng xin tiền. Được mẹ phát cho 5 ti, tụi con trai mua 4 cây cà rem, 3 cây chia cho 3 đứa, còn một cây thẳng Hoàng hồ to :

— Cà rem ngon quá ta.

Lập tức mấy thằng cặn vệ hét giúp.

— Ai ăn cà rem ra lấy nè

Bích thò đầu ra khỏi cửa sổ. Hoàng dơ cao cây cà rem, hai thằng em công kênh hân lên

— Cà rem này ngon lắm, ăn không Bích ?

Bích thụt đầu vào. Cà rem chảy ướt hết tay Hoàng. Nó bực mình đút luôn vào miệng. Nhữ Bích ăn không được, Hoàng hậm hực kéo Hải, Hồ vào nhà.

Cũng đã đến giờ ăn cơm trưa rồi.

Chiều hôm đó, bọn con trai thay đổi chiến thuật. 1đ ban sáng cộng với 15đ xin thêm của ba, Hoàng nhờ anh tài xế mua hộ quả banh. Hân lo ngại quả không hiểu chiến thuật thứ ba này có thành công không. Kia ông tài xế trở về, ba thằng con trai đứng chờ ở cửa chộp luôn lấy quả banh. Rồi bọn nó khởi sự đá banh. Á, Hân hiểu rồi, tụi nó cố ý làm sao cho trái banh lọt qua nhà Bích. Nhưng bờ rào lại cao mà sức đá của bọn nó có bao nhiêu nên trái banh nhất định không chịu vượt biên giới. Hải nóng ruột cầm luôn trái banh ném qua nhà Bích trái banh lăn dài lăn dài đến chân ghế thì ngừng lại. Cả bọn đắc ý và đồng thanh hét lớn.

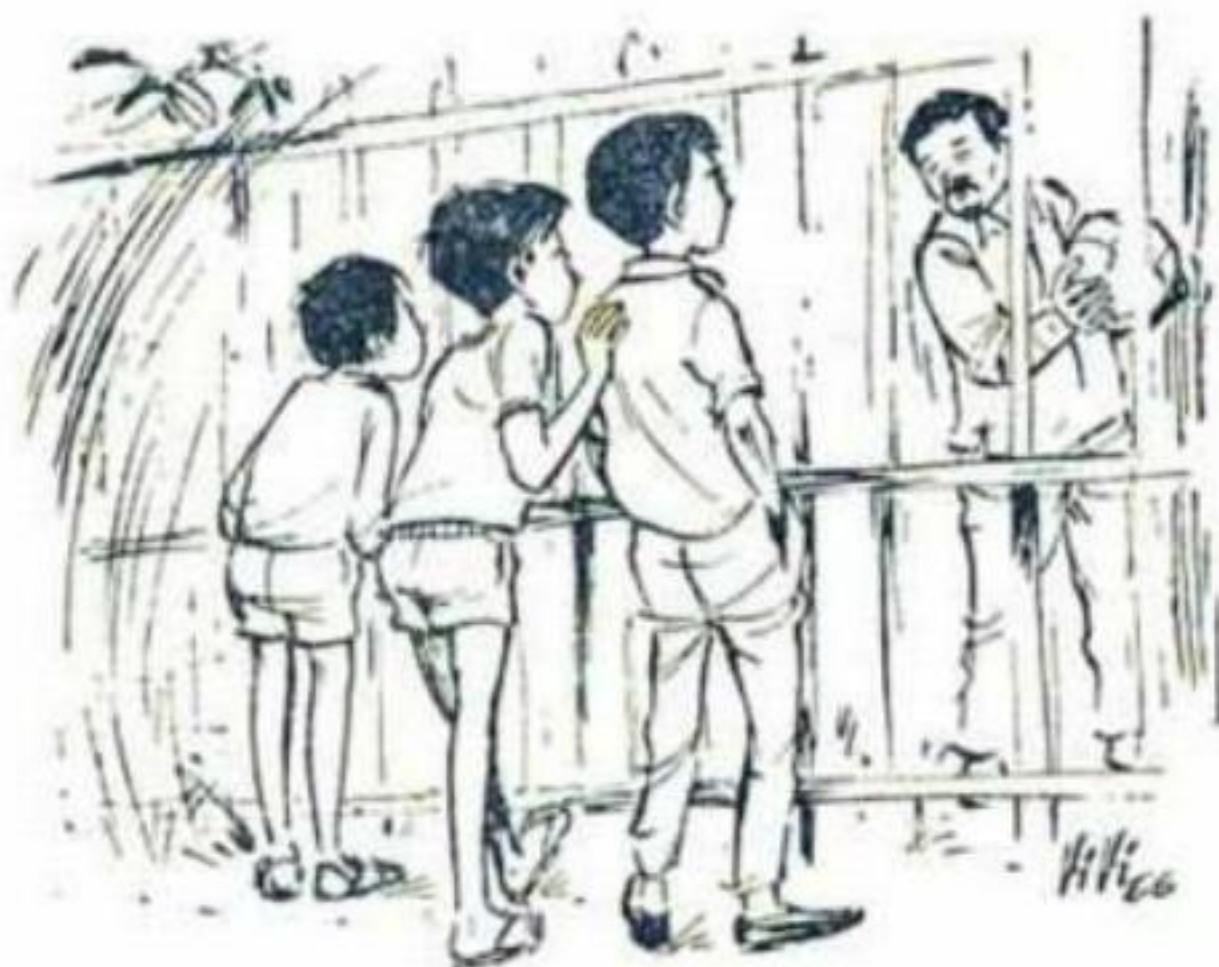
— Lâm ơn lấy hộ trái banh đi Bích, trái banh này đắt lắm, mất bắt đền à.

Nhưng cả bọn thất vọng vì không phải Bích mà bố già hấp tấp chạy ra.

— Cái gì đó mấy cậu.

— Bố lấy hộ trái banh của tôi đi... ở dưới chân ghế kia kia.

— Khi bố già nhặt trái banh và đến gần phía tụi nó để trả lại, một ý định bỗng thoáng nhanh qua đầu Hoàng.

— Á, bờ rào này cao quá ném sang vỡ kính thì sao, đút qua hàng rào thì trái banh to như thế này dễ gì mà lọt được, ra cổng thì mất công quá... hay là bố mang vào cho cô Bích chơi đi, tụi tôi là bạn cả mà.

Bố già nghe có lý bèn quay vào nhà. Nhưng năm phút sau nỗi vui mừng của bọn con trai tắt ngúm vì bố già trở ra mang đến tận nhà Hoàng để trả.

— Cô Bích bảo cô ấy có nhiều bóng lắm rồi, Bích làm sao mà chơi với quả bóng to này, chơi truyền thì dùng bóng nhỏ chứ, thôi các cậu giữ lấy đề đá banh.

Cả bọn lại tiu nghỉu kéo nhau vào phòng học để tính kế. Chị Hoà đi học về, nhân tiện chị mở thùng thư ra xem. Nét mặt chị thoáng biến đổi, vẻ hoan hỉ hiện đầy trong đôi mắt. Hân đã đoán ra :

— Chị Hòa, Chị Hòa, thư của Bích đây hả ?

— Xuyt, em nói khẽ chứ, để xem Bích viết gì đã.

Hân nhướn mình lên cố gắng xem bức thư trên tay chị Hòa.

« Hân mến

Bích cũng chín tuổi và cũng không có bạn, đồng cảnh ngộ với Hân, tại sao Hân biết tên của Bích ? Bích cũng muốn chơi với Hân. Tối nay ăn cơm xong, Hân bảo cái chị gì cao cao dẫn Hân sang chơi nhé.

Mong Hân

Bích

Bọn con trai lục tục ra vườn thi hành kế hoạch khác. Hân dấu thư Bích vào túi. Phải để cho cái bọn con trai kinh ngạc mới được.

Tối hôm đó Bích và Hân ngồi nói chuyện trong vườn nhà Bích dưới gốc cây khế đầy ối những quả.

Hân thì thầm vào tai Bích :

— Bích nhủ tội mình sẽ chơi với nhau hoài nhé, Hân sẽ xin ba cho học chung trường với Bích, Bích đừng dọn nhà đi như chủ trước của căn nhà đó nhé. Mà dù có đi cũng viết thư cho Hân như hôm nay tội mình đã làm Bích nhé

Nhóm bút chim sẻ

● MA MEN XÀI «NHO»

Hai Dũng hỏi Ba Sặng :

— Tình bạn giữ tròn «chung thủy» với nhau thì quý, vậy chữ chung thủy nghĩa là gì, anh ba mày «cắt nghĩa» tao nghe coi ?

Ba Sặng :

— Ờ... à ! Thủy là nước, chung là chung vô — chung thủy nghĩa là lặn vô nước ..!

Hai Dũng :

— Í ! như vậy thì ngộp lắm, tao không thêm chung thủy với ba Sặng mày nữa đâu !

Ba Sặng :

—Ừ... khổ quá hỉ !

NHƯ-MAI

● KHÔNG NÊN CỜ BẠC

Má thấy bé Hoàng và cu Minh chơi bài bên rẫy :

— Hoàng con đừng cờ bạc có hại và lớn lên khổ thân lắm nghe con !

— Dạ, cũng như hôm qua má mắc cờ bạc với dì hai nên quên nấu cơm cho tụi con ăn vậy đó hả má ?

— Ờ... đâu phải, hôm qua... má đánh bài một chút thôi...

— Vậy thì con cũng đánh bài, chứ không nên cờ bạc phải hôn má ?

— Ờ!!

MINH-ÁI

đôi bạn

TIẾP TRẠNG II

Tay Lạc bóp chặt chiếc ly :

— Thì Ông nói tao biết đâu hay là Ông bị thất nghiệp rồi mới làm ở đây ! Nói xong Lạc trở mặt nhìn theo Ông Năm không chớp mắt.

Lão già bán nước mía nghe câu chuyện của hai đứa bèn nói :

— Tụi bây nói ai đó ? Lão Năm kéo xe đó hả ? Tao bán nước mía ở đây lâu rồi tao biết, lão làm nghề chở cây cho tiệm «Vinh Phát» mấy năm trời rồi mà !

Lão ta chắc lừa tiếp :

— Tội nghiệp Lão già ! Già như thế mà không có con cháu gì nuôi để phải làm cái nghề khốn khổ như vậy !

Trai tráng làm còn không kham hưởng gì lão !

Huy thấy Lạc vẫn bất động nhìn theo chiếc xe chở cây. Mạnh vãi đồ

buộc ở cuối khúc cây dài trên xe phất phơ trong nắng. Bỗng Lạc quay lại bảo Huy :

— Mầy ở về sau nhé !

Nói xong nó quăng mấy đồng bạc cho ông bán nước mía rồi chạy mất.

Huy run lên ! Lần đầu tiên nó thấy giận bạn dũ dôi. Huy không ngờ Lạc lại có thể nhẫn tâm như thế. Nhìn cảnh tượng Lão Năm kéo xe một cách khốn khổ, là người dưng mà Huy lại bàng hoàng xúc động muốn khóc. Huy cũng tưởng Lạc sẽ hối hận về những hành động của mình, sẽ khóc lóc rồi quay trở về nhà, nào ngờ Lạc lại dửng dưng bỏ đi như thế.

Huy thót lên xe, lăm bắm :

— Người đâu mà kỳ lạ quá !

..

Huy cho xe chạy chậm lại, đường phố Saigon lúc này kẹt xe quá, tan học cả buổi mới về đến nhà được.

— Huy ! Huy !

Giọng nói quen thuộc của Lạc vang lên. Huy nhìn vào lề đường, Lạc từ trong một tiệm sửa xe gần máy, xe đạp, bước ra. Từ khi gặp nhau ở tiệm cây «Vinh Phát», ba, bốn tháng trời rồi Huy mới gặp lại Lạc. Lạc nhìn Huy mỉm cười. Huy khó chịu khi thấy trên mặt bạn không vương vấn một chút ưu phiền gì cả. Lạc cất tiếng:

— Sao nín thinh vậy ? Đi học về à !

Huy gật đầu. Lạc vả nhẹ vào má Huy :

— Mày giận gì tao đó nhóc ? Chờ tao về nhà có được không ?

Huy ngạc nhiên :

— Về nhà sao ? Không đi nữa à ?

— Về nhà chờ đi hoài sao mày !

Huy hỏi gặng lại :

— Về rồi không sợ ông Năm đánh à ?

— Có mấy năn nỉ dùm, chắc Nội tao không đánh đâu ! Thôi, chờ tao nhé !

— Nói xong, Lạc thót lên phía sau ngay. Huy im lặng đạp xe, ngẫm nghĩ không hiểu vì sao Lạc lại trở về.

Một lúc sau Lạc kể lể :

— Tao đi làm rồi nhóc ơi !

— Anh đi làm ở đâu đó ?

— Thì tiệm sửa xe đó. Lương cũng khá. Từ hôm gặp Ông Nội tao trong Chợ Lớn, tao hối hận quá đi kiếm việc làm. May gặp người bà con cho vào làm trong tiệm, lúc trước thợ phụ nay làm rành lắm.

Huy mừng rỡ :

— Thiệt hả Lạc !

—Ừa mà ! Hôm nay tao về xin lỗi Ông Nội. Tao sẽ đi làm một mình để nuôi nội tao. Tối tao lại đi học thêm nữa cho ông vui lòng. Ông muốn tao đi học lắm ! Huy ơi ! Nhớ lại lúc trước tao hối hận ghê nhóc ạ ! Nội tao phải kéo xe như vậy nuôi tao mà dẫu không cho tao biết ông làm nghề cực nhọc đó, trong lúc tao lại ở không đi chọc phá hàng xóm chớ !

Huy cảm động không nói được gì cả. Hai đứa đã đến khu đất thánh quen thuộc. Lạc nói :

— Ở đây đường khó đi lắm, chờ nổi hôn đó. Coi chừng té hư xe một lần nữa đấy !

— Lo gì, có ông thợ sửa xe ở đây thì đâu có ngại !

Tiếng cười khúc khích của đôi bạn vang lên làm bầy chim sẽ đang đậu trên mấy ngôi mộ vụt bay mất.

Huy thấy Lạc dễ yêu hơn bao giờ...

Trang - Vân

VẬT-CHẤT

MÀU-NHIỆM

hoàngđăngcấp

- Tại sao ta biết vật chất được tạo thành bởi hàng tỉ tỉ phân tử ?
- Tại sao ta ngửi thấy mùi thơm ?
- Tại sao chất này có mùi, chất kia không có mùi ?

VẬT CHẤT : Theo Việt Nam Tân lục điển của Thanh Nghị, vật chất là chất có thể phân tích cân lượng được và có đủ mọi hình thức (chất lỏng, hơi...)

. . .

Hôm nay, cả nhà đi vắng, chỉ còn chú Ba và bé Long thủ trại. Hai chú cháu phải tự túc lo vấn đề ăn uống buổi trưa. Bé Long nói với chú Ba:

— Trưa nay chú cháu mình ra tiệm cơm ăn mì nhe chú ? !

Chú ba muốn dạy cho cháu mình bài học cụ thể về « dân tộc tính » :

— Đâu được ! Chú và Long sẽ ra chợ mua đồ về nấu. Mình nấu lấy, ăn mới ngon ! Vả lại, Long phải tập nấu cơm chứ ! Đời nay trai gái bình đẳng, con trai cũng phải biết nấu cơm !

Biết tính chú ba cương quyết, bé Long không dám cãi nhưng vẫn hít hà, cố gỡ được chút nào hay chút nấy :

— Thề thì mua cái gì ăn ngon nghe chú !

Chú Ba cười :

— Ừ ! Thôi vào bếp lấy giỏ, chú cháu mình đi chợ !

Bé Long tưởng chú Ba mua gà mua vịt, nào ngờ chú chỉ mua một bó rau muống năm đồng, hai trăm gam cá khô và nửa ký khoai lang.

Thấy bé Long có vẻ buồn, chú Ba vỗ đầu bé Long :

— Ăn như vậy thì ngon số một nghe Cháu ! Rau muống là món ăn quốc hồn quốc túy của dân tộc mình đấy, hơn nữa đây là món ăn rẻ tiền nhứt và theo các nhà y học, rau muống là một loại rau có nhiều chất bổ nhứt. Nước luộc rau muống mà vắt chanh

hay dầm tỏi cà chua thì tuyệt diệu nhứt ! Ngọt bùi hơn cả nước phở nữa ! Và do đó, rau muống là món ăn ngon nhứt !

Bé Long chưa thỏa mãn :

— Chú thì cái gì cũng nhứt, nhứt,... nhứt hết ! Giống cậu Năm Đồng Thời quá ! Chú coi chừng cháu đặt tên chú là chú Ba Nhứt bây giờ à !

— Cháu có biết không ? ! Ở bên Pháp, đồng bào mình ai mà nhận được một bó rau muống còn tươi hay một chai nước mắm gửi bằng phi cơ từ Việt Nam sang thì quý hơn vàng đo ! Đó là hương vị của quê hương yêu dấu ! Bữa ăn nào có rau muống và nước mắm là bữa đại tiệc đấy ! Thôi Long nhúm lửa đi, chú đặt cá khô chiên trước. Nhớ lấy than nhiều nhiều nhá ! Mình còn nướng khoai lang. Ăn khoai lang bùi ngon lắm !

Bé Long tính háu ăn nhưng biết phục thiện, bé vui vẻ làm theo lời Chú Long.

Chú Ba chiên cá khô, mỡ xèo xèo, mùi thơm bay lên nồng nặc. Bé Long hít hít cái mũi :

— Thơm quá !

Chú Ba cười :

— Ngon không !? Vậy mà hồi nãy chê !

Bé Long mắc cỡ :

— Cháu chê hồi nào đâu ? À... tại sao ta ngửi thấy mùi thơm chú ?

Biết cháu mình bắt đầu « tìm hiểu ». Chú Ba chọc bé Long :

— Thì tại cá khô thơm, tại chú chiên khéo; Cháu biết ! chú nấu ăn có bằng cấp đấy nha !

— Không ! Cháu muốn chú giải thích theo khoa học mà ! Nguyên nhân nào ta ngửi thấy mùi thơm từ cá chiên bay ra ? Theo cháu nghĩ ngoài vai trò của Khứu giác, có lẽ còn nguyên nhân khoa học khác nữa !

Chú Ba lấy bó rau muống ra :

— Cháu lật rau đi ! Vừa lật vừa nghe chú giảng ! Trước khi trả lời câu hỏi của cháu, chú hỏi cháu câu này : « Cháu có nhớ phân tử là gì không ?

— Thưa chú ! Phân tử là phần nhỏ nhất của một chất nhưng vẫn còn giữ được tính chất của chất đó.

— Đúng ! Vật chất được cấu tạo bởi hàng tỉ tỉ phân tử. Người ta không thể nào dùng kính hiển vi dù mạnh nhứt để nhìn thấy 1 phân tử. Cháu nên biết rằng chỉ trong một cái chấm mực ở đầu chữ i có tới trên một triệu (1.000.000) phân tử mực hoặc nếu 1 phân tử nước được biến to bằng một hạt cát, thì tất cả phân tử ở trong hai lít nước sẽ biến thành 1 đồng cát vĩ đại như bãi sa mạc lớn nhứt thế giới ở Phi Châu : Sahara. Ngoài ra, theo nhà bác học người Anh tên F.W. Aston, nếu cứ điều hòa trong một giây đồng hồ cho vào một bóng đèn điện được một triệu phân tử khí, thì phải mất một trăm triệu năm mới

làm đầy phân tử khí trong bóng đèn điện đó được!

Đôi mắt bé Long sáng rực:

— Phân tử nhỏ như vậy, làm sao người ta thấy được?

— Đây! giả sử chú có 1 ly cà phê. Cháu hãy bỏ một miếng đường vào, dùng động dẩy gì hết. Cháu sẽ thấy gì?

— Đường tan dần dần và cà phê ngọt.

— Cái gì đã xảy ra? Phải chăng chính cháu đã bỏ từ chút đường vào và xếp đặt một cách đúng như toán học để cà phê ngọt đều?

— Thưa chú không!

— Cháu không xếp đặt nhưng cà phê vẫn ngọt đều! Tại sao vậy? Làm thế nào mà đường có thể tự tan dần và tự tỏa đều trong ly cà phê trong thời gian quá ngắn như thế?

Bé Long dừng tay lật rau, trở mắt nhìn chú Ba:

— Người ta chỉ có thể giải thích hiện tượng trên như thế này: *Mỗi phân tử đường bị xô đẩy bởi một số phân tử nào đó của chất lỏng và tất cả khối phân tử đường bị đặt trong tình trạng xoáy tròn trong ly cà phê.* Đây là một trong những thí dụ chứng tỏ có sự hiện hữu của phân tử. Người đầu tiên quan sát dao động phân tử là nhà vạn vật học Robert Brown. Ông ta không thấy phân tử, chỉ thấy chuyển động của phân tử. Ông Brown thực hiện thí

nghiệm này năm 1827 Ông treo những bào tử rêu trong một lọ nước yên lặng,

— Bào tử là gì chú?

— Bào tử là một danh từ chuyên môn trong vạn vật học. Đó là tên chỉ các đơn bào của các thực vật như rêu, rong, nấm.... Ông Brown quan sát các bào tử trên qua kính hiển vi và ông rất ngạc nhiên khi thấy các bào tử chuyển động — cháu nên nhớ nước trong lọ yên lặng — các bào tử chuyển động rất nhanh, rất tự do và theo hình chữ chi, dường như có một lực vô hình nào đó thúc đẩy, lôi kéo, húc vào, chạm vào chúng từ nơi này đến nơi khác trong lọ. Chuyển động này nhất định không do *chuyển động của khối nước* vì cả khối nước yên lặng. Ông Brown không thể nào phân biệt được tính chất lực trên, nhưng ông chắc chắn lực này có và *nước chứa lực này*. Bắt đầu từ lúc đó, trong thế giới khoa học, người ta mới biết dao-động phân tử. Vì là người đầu tiên tìm ra nên tên ông được dùng làm tên chuyển động đó: *chuyển động Brown*.

Bé Long cười:

— Ngộ quá! nếu có kính hiển vi cháu có thể thực hiện thí nghiệm trên không chú!

Chú Ba lấy tay phải một con sâu rau bám vào cọng rau muống:

— Tại sao lại không? Có thể được chứ, nếu cháu có một kính hiển vi

mạnh. Sở dĩ chú phải nói lòng dòng là vì chú muốn cháu hiểu rõ phân tử là gì? Vì có hiểu rõ phân tử thì mới có thể hiểu được các vấn đề khoa học, lẽ dĩ nhiên còn vấn đề nguyên tử cũng vô cùng quan trọng.

— Chú giảng cho cháu nghe luôn đi chú?!

Đến đây hai chú cháu vừa lật rau xong, chú Ba đứng dậy, đi rửa rau, còn bé Long lấy một cái son nhôm đổ nước vào để lên bếp.

— Vấn đề nguyên tử bữa nào rảnh chú nói cho nghe! Vấn đề này rộng lắm, nó liên quan đến tất cả những phát minh lớn lao nhất của loài người hiện đại. Bây giờ nói sợ không đủ thì giờ!

— Dạ! Thế chú có thể giảng thắc mắc tại sao ta ngửi thấy mùi thơm chưa chú?

— Ta có thể ngửi được mùi thơm là nhờ hiện tượng bốc hơi. Nếu không có hiện tượng bốc hơi, có thể chắc chắn chúng ta không thể nào cảm thấy mùi vị. Mặc dầu là một cơ quan hết sức phức tạp, khứu giác chúng ta tùy thuộc vào sự hiện diện của các phân tử trong không khí. Các chất lỏng khi bốc hơi tạo thành những phân tử này. Phân tử không khí mang phân tử của những chất có mùi thơm đến mũi chúng ta và thần kinh khứu giác của chúng ta ghi nhận sự hiện diện của chúng.

Đến đây, nước trong nồi sôi lên sùng sục, chú Ba lấy rau muống bỏ vào. Hơi trong nồi bốc lên nghi ngút. Chú Ba chỉ bé Long:

— Đó! Cháu thấy không! Đây là thí dụ cụ thể về sự bốc hơi.

— Thừa chú! Sự bốc hơi có thể ở hai trạng thái khác nhau: sự sôi và sự bay hơi?

— Phải! Sự sôi là sự bốc hơi của một chất lỏng dưới dạng thức những bọt hơi xuất hiện từ các thành bình và ở một nhiệt độ nhất định. Còn sự bay hơi là sự bốc hơi của một chất lỏng từ mặt thoáng của chất đó.

Rau muống vừa chín tới, Chú Ba vớt ra để vào một cái rổ cho ráo nước.

— Long! Cháu đưa Chú khoai lang để Chú nướng!

Bé Long đưa Chú Ba rổ khoai lang. Chú vùi hai củ vào dưới những lớp than đỏ rực.

— Một lỗ mũi trung bình có thể chỉ nhờ một cái hít vào là kiểm soát được một phần tỉ gam của một chất cực thơm.

— Ít quá! Cháu phải hít nhiều mới được!

— Cháu đừng có khinh thường! Mặc dầu nhỏ bé, lượng một phần tỉ gam ($\frac{1}{1.000.000.000}$ g) này chứa tới ba chục triệu triệu phân tử.

(30.000 000.000 000)!

Bé Long dùng hai cái đũa bấp trở củ khoai lang và hỏi :

— Thế tại sao có chất có mùi, có chất không mùi ?

— Cháu bỏi rất khó trả lời mặc dầu bề ngoài, câu hỏi đó hết sức tầm thường ! Cũng như hỏi tại sao hai cộng với hai là bốn vậy ?!

Bé Long tỉnh quái :

— Chú trả lời nổi không chú ?

Chú Ba ký đầu bé Long một cái cốp. Bé Long nhăn mặt.

— Sức mấy mà Chú trả lời không nổi ? Còn lâu mới bắt bí Chú nổi !

— Thì chú trả lời đi !

— Hiện tượng này chưa hoàn toàn được các nhà bác học cắt nghĩa đầy đủ nhưng có một điều chắc chắn là chúng ta chỉ có thể cảm giác được nhờ sự trung gian của phân tử khí. Nếu chúng ta nhận thấy mùi vị của một chất dẫn hay một chất lỏng, đó là chúng ta đã hít những phân tử của chất này vào phổi.

Khoai lang bắt đầu chín. Bé Long lấy 1 củ bóc vỏ ăn, màu vàng ngậy hơi thơm bốc lên nghi ngút. Vì cổ ăn, bé Long tọng vào họng một miếng khoai thật to. Vừa nóng vừa nghẹn, nhả ra thì kỳ mà nuốt thì nuốt không vô, mặt mày bé Long đỏ rần, miệng bé Long phùng to thật là bự. Chú Ba cổ nhin cười :

— Cháu làm gì đó ?

Bé Long cổ chữa thẹn, nói tầm xàm :

— Chú ơi ! Ngon quá ! Khoai lang lùi tro ăn no té...!

Chú Ba nạt :

— Nè, bắt đầu nói bậy đó nghe ! Chú Ba không thích vậy đâu !

— Đâu ! cháu đâu có nói bậy ! Cháu tính nói khoai lang lùi tro ăn no té khoái mà !

Và để cho chú Ba quên lỗi của mình, bé Long tiếp :

— À ! Chú ơi ! Cháu có một đứa bạn học ở trường Truyền tin, thăng Quận đầu trọc đó, chú nhớ không ?

— Sao ? chuyện gì đó ? Phải thăng Quận học đệ Tứ không ?

— Thừa chú phải ! Nó nhờ cháu hỏi dùm chú, nhờ chú giải thích dùm.

— Nó hỏi làm sao ?

Còn tiếp

CHIẾC TIỀM THỦY ĐÌNH

TIẾP TRANG 30

trong một ngày ảm đạm, cây cối, nhà cửa điêu tàn vì lửa đạn chiến tranh Ông ta sống trong cảnh lâm than cho đến chết, Wilhelm Bauer mất năm 1875, chết đi, nhưng người vẫn đề cho nhân loại bản sơ đồ chiếc tàu ngầm đầu tiên thô sơ, yếu ớt... Để rồi có những loại tàu ngầm nguyên tử hùng mạnh như ngày nay. Thành phố Munich có tạc tượng của Bauer để tưởng niệm nhà sáng chế bất hạnh của Đức quốc.

HÀI SƠN
(Ảnh sáo khuya)

VƯỜN THƠ TUỔI HOA

— Hãy kể cho con nghe đi mẹ
những câu chuyện thần tiên
chuyện ngày xưa — ngày xưa xa
xôi rất nhớ

hãy kể cho con nghe đi mẹ
chuyện những nàng tiên hiền lành
như loài chim sớm mai
và dịu dàng
như nụ cười của mẹ

— Hỡi mẹ — xin mẹ hãy kể cho
con nghe đi mẹ
chuyện ngày xưa — thời thơ ấu cũ
những ngõ sáng nắng mây hồng
ban trưa men say buổi chiều rất
lạ

những loài chim chóc và hoa lá
cũng thì thầm kể chuyện
những câu chuyện tình kỳ lạ
Chuyện nàng Công chúa ngủ trong
rừng

và mơ về chàng hoàng tử xinh trai
trong giấc mơ êm ái
như giấc mơ của con
đó mẹ

— Hãy kể cho con nghe đi mẹ
chuyện người thợ giày khốn khổ
một buổi sáng tuyết cuộn bay đầy
trời

như những con ong trắng
đang nhảy múa
và bao phủ mặt đất bằng một
chiếc thảm trắng
trắng trong như tuổi vô tư của
chúng con

— đó mẹ.

HÃY KỂ CHO CON NGHE MỘT CHUYỆN THẦN TIÊN

Khi buổi sáng chuông nhà thờ reo vui
dù những bước chân non
của những em bé mồ côi khốn khổ
cùng người thợ giày nhân ái,
vào nhà thờ mừng lễ Chúa Giáng sinh
Trong tiếng chuông Noël reo vui
Reo vui như tuổi thơ của chúng con
đó mẹ.

— Hãy kể cho con nghe đi mẹ
chuyện người thuyền chài yêu nàng
Công chúa ngày xưa
ca tụng tình yêu bằng tiếng hát
và đúc kết trong khối tim của chàng
Trương Chi
Chuyện quá buồn phải không mẹ
buồn như giấc ngủ đêm đêm của mẹ
đó mẹ.

— Và hỡi mẹ, mẹ còn chuyện gì
nữa hãy kể cho con
kể tiếp cho con nghe đi mẹ
xin ru con vào giấc mơ tuổi thơ êm ái
những sáng nắng — mưa chiều
chim chóc cùng hoa lá
những chuyện hoang đường kỳ lạ
cho con trở về giấc mơ êm
của tuổi xanh xưa thời thơ dại
cho con sống bằng tâm hồn đơn
hậu ngày xưa
đẹp như những chuyện thần tiên của
mẹ
như con bắt gặp lại tâm hồn ưu ái cũ
và nụ cười dịu dàng của mẹ
bắt đầu bằng hai chữ «Ngày xưa...
Ngày xưa... Ngày xưa rất xa xôi»

HOÀNG DIỄM TRANG (Huế)

MÁNH VƯỜN của

BÉ

Trình-Chi

• BÉ THÍCH GIÓ CƠ

Hôm nay nắng ngủ dậy trưa
Nắng còn làm nũng đòi mua áo hồng.
Chị ơi, nắng xấu ghê không?
Nắng vờ rủ bé ra đồng hái hoa.
Nhưng mà bé thích gió cơ
Gió ru bé ngủ những trưa mùa hè.
À ơi! Bé ngủ đi nghe
Đề cho gió nhặt lá me làm quà.
Chị ơi, gió hái nhiều hoa
Rủ thêm bướm nhỏ về nhà chung vui
Nhìn em me nở nụ cười
Sao mà đẹp thế con tôi nhất nhà
Chao ôi, bé sướng ghê là!
Ôm chầm lấy mẹ làm quà chiếc hôn.

TRINH CHI

(Trích tập «văn thơ cho mẹ»)

• ĐÒI NẮNG

Em ơi mây đã bay rồi,
Sao không dậy sớm lên đòi hái hoa?
Chiều qua mưa lạnh sương sa,
Hôm nay biển nắng bao la đồ vè
Gió vàng lay động sơn-khê
Mùa thu hoa trái bốn bề non cao
Bướm bay em muốn con nào?
Vàng, xanh, đen, trắng, muôn màu em
ơi!

Tuổi thơ, mình chạy rong chơi
Hay làm lá đỏ, sương rơi xuống đời
Kìa em, tuổi hát bao lời?
Hoa vàng trong nắng lá lơi mấy mùa?
Nhà ai khói trắng lưa thưa?
Con nào lạc lối, phượng mùa nào khô?
Rừng đời hoa nắng lộ nhô
Bầu trời xanh biếc như hồ mắt em...

Buổi sáng mùa Thu
YÊN-LAM-SƠN-TỬ

(Nhóm văn nghệ MÂY TRỜI VIỆT)

• BIỂNG HỌC

Tuần rồi em mãi chơi đùa
Học hành biếng nhác kém thua bạn
Tự nhiên em thấy buồn ghê
Bố về quở mắng, cả mẹ cũng buồn
Phải chi cố học thầy thương
Mẹ mua cho chiếc áo hường thêu hoa
Đúng rồi sung sướng a ha!
Tuần sau cố gắng thì ta nhất, nhì
Đề cho anh Tý khỏi khi
«Rằng con bé ấy làm gì nên thân»

HOÀNG-PHƯƠNG-HÀ

• BÉ MƠ

Ngày xưa bé mới lên năm
Hằng đêm bé vẫn được nằm bên mẹ
Bé ngoan chẳng có ưa nhè
Lúc nào cũng được ba mẹ cưng chiều
Các anh chị lại càng yêu
Chao ôi! sao bé sướng nhiều ghê cơ
Nhiều đêm nằm ngủ bé mơ
Thấy mình làm được bài thơ tuyệt
vời

Viết tên ba mẹ đầy trời
Dùng sao thay mực bầu trời thay
khung

Lồng tên ba mẹ vào chung
(Bằng sao lấy ở không trung kết
thành)

Bỗng dưng mộng vỡ tan tành
Chị vào gọi bé : — Dậy nhanh lên
nào

Ơ kìa bé ghét chị sao
Giận rồi bé quyết làm cao chẳng
nhin

HOÀNG-DIỂM-HÀNH
(Nhóm hoa Pensée)

Oản-tù-tì

● MAI-ANH-NƯƠNG

MÙ A hè đã sắp qua, nhưng trời vẫn còn vương những giải nắng cháy da, vào những buổi trưa vắng gió, ngàn cây im lìm, như trưa hôm nay chẳng hạn.

Đồng hồ điểm 12 tiếng nặng nề mệt nhọc... trời nóng dễ sợ. Ba Má và cả nhà đã ngủ trưa từ lâu.

Thu và Ban ngồi chơi «carô» dưới sân nhà, nóng quá, chẳng đứa nào «nhắm mắt» được, nên «hè» nhau chơi ca-rô.

Đang quạt phành phạch dưới nền xi măng bỗng nghe có tiếng gọi ngoài cửa, choàng dậy, Thu chạy bay ra...

— A Ha ! Có Báo Tuổi-Hoa nè Ban ơi !

— Hay quá ! Đưa em đi chị Thu !

— Thôi mày, để tao đọc trước chứ, Công người ta ra lấy mà.

— Không được, em cơ, em cơ !

Thế là hai đứa lại cãi nhau...

Má mua cho hai đứa báo năm ở Tòa soạn nhưng khốn nỗi mỗi kỳ chỉ được có một số thôi, mà nhà thì có đến hai mạng lặn.

Mỗi lần có báo là «i-sì» hai đứa giờ «chường» ra, cãi nhau «loạn xà ngẫu» lên.

Khờ ơ là khờ !

Bao nhiêu lần Ba đã dặn :

— Coi từng đứa một, đứa nào coi xong thì đưa cho đứa khác coi, chứ cứ giật nhau um sùm thế hả ?

Chị Nga cũng chêm vào :

— Bộ tụi nó không coi mau thì chữ trong báo nó biến mất chắc. Có hai đứa thì bảo nhau mà coi chứ.

Thế nhưng lúc Ba Má vắng thì chứng nào tật ấy, «ông tám lạng thì bà nửa cân» chẳng đứa nào chịu đứa nào. Mong bắt «rụng tim» ! chứ ! ai mà chẳng ưng coi trước, không coi lẹ lẹ chịu sao nổi.

Thấy cứ giành nhau «tay đôi» thế này thì «rốt cuộc» chẳng đứa nào coi cho «sướng mắt» được cả, nên Thu đề nghị:

— Thôi, Bây giờ mình «oản tù tì» ! Đứa nào «ăn» thì được coi trước, đứa nào thua phải chịu coi sau. Chịu hông !

— Chịu liền ! Đâu có ngán !

Hai đứa nắm chặt bàn tay lại, vung qua vung về chuẩn bị...

Thu lên tiếng:

— Nào, lẹ lên ông nội!

— Rồi, Một! Hai ai...ai...ba!

Oằn tù tù chị ra cái gì ông ra cái này.

Bỗng Thu ré lên mừng rỡ:

— A, tao ăn rồi! Nhào!

Hai ngón tay ngoác ra làm kéo của Thu đã cặp cứng bàn tay làm giấy của Ban.

Cu Cẩu «tiếc của» mặt «ngần tò te», trông buồn cười tệ! Nhưng, nó vụt đổi mặt:

— Thôi đi! Chị ăn gian! Ăn gian!

Vừa nói nó vừa rút phắt bàn tay ra, Thu trợn mắt:

— Hừ! Mà bảo tao ăn gian cái chỗ nào? Mà ăn gian thì có, rõ ràng tao ra kéo mà ra giấy mà!

Thấy mình bí, Ban vội chống chế:

— Thôi, như vậy là huề, huề cả làng!

Thu tức tối:

— Huề đâu có được! Tao ăn rồi! Đưa Tuổi Hoa đây!

— Thôi mà! Huề «oằn» lại!

— Thằng ranh, đồ ăn gian.

— Rồi! Dân «Chì» mà! đâu có ngán lần này em không thềm ăn gian nữa đâu.

— Tao chịu mày gian lần này thôi đấy, lần sau thì đừng có hòng! Nào, lại!

Thấy Thu chiều ý, Ban nở mũi:

— Thấy chưa, rứa mí «năm bờ oằn» chứ bộ!

Thu quắc mắt:

— Láo toét vừa chứ, mặt mày ăn gian người ta tha cho còn làm tàng! Nhanh lên! Một, hai, ba, mày ra cái gì tao ra cái này!

Thu ré lên:

— Đó! Thấy chưa, ăn gian nó gian ra đấy! Đẳng nào tao cũng ăn.

Lần này Cu Ban ra kéo mà thu lại nhè ra búa! «Chịu chơi» không.

Thu liếc mắt thật nhanh lên tờ lịch: ồ! Ngày 23! Sao hên dữ vậy ta?

Được cuốn Tuổi Hoa Thu ung dung leo lên ghế bố nằm dài ra nghiền ngẫm thỉnh thoảng Thu lại ngó nhìn Cu Ban một cái cho nó thêm lộn ruột chơi.

Tức đến «học phở tái» luôn, nhưng Ban cũng đành «chịu phép» lôi mấy cuốn chuyện tranh dưới gầm tủ ra xem, đỡ mà!

Hai đứa đang hằm hè nhau, thì chị Nga từ trên nhà xuống, chị la:

— Tụi mày này giờ làm gì mà cãi nhau om sòm thế hả? Cái gì mà «oằn với ửng» um sùm làm tao chịu hông nòi à!

Thu leo lên:

— Có báo Tuổi Hoa rồi nè chị Nga! Em «oằn tù tù» mí thằng Ban mà em được coi trước, sướng hông?

— Gớm, trong đó không biết có những gì mà tụi mày háms như mèo háms mỡ vậy?

Ban le te giới thiệu:

— Úi giùi ui! Chị mà đọc là chị cũng mê «tít thò lò» luôn đó.

— Thiệt hông? Đưa chị coi thử coi!

Thu hãnh diện đưa liền:

— Nè, chị đọc coi xem em có nói sai không.

Chị Nga cầm quyển báo nhỏ nhắn trong tay, chị khen:

— Ờ! Trông «dễ thương» đó chứ! Đề chị đọc truyện trong nì cho mà nghe, chứ làm gì mà nhộn vậy.

Thu đồ thừa:

— Tại Ban nó giành đó!

Ban cũng không kém:

— Thôi đi! Chị giành với em thì có!

Chị Nga lại phải la lên:

— Thôi! thôi xin các «ông các bà»,

các ông các bà ngồi xuống đây rồi tôi đọc cho các ông các bà nghe! Chịu chưa?

— Chịu liền à!

— Hoan hô chị Nga!

— Chị nga muôn năm!

Chị Nga xua tay lia lịa:

— Ồi giời ơi, đủ rồi, đủ rồi!

À, chị đọc truyện «THẾ GIỚI HỌC TRÒ» trước nhé.

— Dạ! Mà của ai đó chị?

— Ờ... ờ... của Văn Hương em ạ!

Ban vỗ tay:

— Chắc «ông» nì làm hay lắm chị nhỉ!

— Rồi, im đi chị đọc cho mà nghe, rồi hay hay không mới biết chứ.

Giọng chị trầm trầm...

— Thầy giáo Phúc đến lớp thì đã thấy....

Thu và Ban chăm chú nghe, không nhúc nhích... đến chỗ: «thầy giáo gọi Nguyễn văn Thành, nắm cánh tay cùng giơ lên»... chúng cười ầm ĩ. Chị Nga cũng phì cười luôn, thật là vui vẻ cả làng...

Nghe chị Nga đọc, nét mặt đứa nào cũng hân hoan, sung sướng vì từ nay, chúng đã có chị Nga, mỗi lần báo về là chị sẽ đọc chung cho cả 2 đứa nghe... và Thu nghĩ chắc chắn rằng chị Nga lại cũng sẽ «mê mẩn» với những quyển sách bé bé, xinh xinh mang 2 chữ TUỔI HOA mà lâu nay chị không quen biết...

MAI ANH NƯƠNG

(Đà Nẵng)

Hộp thư Tuổi Hoa

Nguyễn Thanh Thảo (B.M.T) *Mấy điều em hỏi thăm đều đúng hết cả. Về khoản báo biểu, tặng như bên Dzic Dzacc mất thú đi, vì theo tâm lý chung được tặng chính số có bài đáng mới khoái chứ. Anh không phiền gì đâu và rất mong đợi những ý kiến xây dựng của tất cả các em.*

LÊ XUÂN QUÂN (Saigon) *Anh thử thi với em vài lời đây : là bài L.L. sẽ ra mắt số tới. Nên thông cảm cho anh và đừng buồn nữa nhé.*

HỒ THỊ BẠCH TUYẾT (Nha Trang) *Đề nghị của cháu về việc lập các trường nhóm trong G.Đ.T.H hay lắm đó. Đề chú nghiên cứu kỹ lại xem đã nhé. Cảm ơn cháu nhiều.*

LÊ DŨNG MỸ (Saigon) *Mừng em thi đậu toàn phần. Cậu tú kếp có gì khao anh không đây. Có dịp rảnh em ghé chơi gặp gỡ các anh em vào chiều thứ bảy. Hà Tĩnh là bút hiệu em à. Chị Bích Thủy chỉ nhận chuyển hộp thư của các em gái gửi cho nhau thôi.*

● *Kỳ này vì nhường chỗ cho Tin Thơ của Quyên Di và Trinh Chí, nên cả trăm bức thư của các em còn đọng lại, chưa kịp trả lời. Mong các em gắng đợi anh ở kỳ sau.*

Thân Mến

TRƯỜNG SƠN

BÀI NHẬN ĐƯỢC

Thương Việt Phương, Lê Đình Cường, Nguyễn Thanh Thảo, N.C.C.Đ. Dần, Phương Hoài Thu, Trường Huân, Hương Hiền, Trần Lam Hồng, Nguyễn Thụy Vân, Mai Linh Thảo, Phạm Trần Phan Thi, Từ nguyên Thủy (2), Đức Bình, Lê Đình Huyền Cẩm, Vũ Chính, Lê Xuân Quân, Đào thương Ngân, Huyền Thoại, Hương Hiền, Huyết phượng Tâm, Trần Hữu Dũng, Lê Xuân Quân, Triệu Đà, Đơn Thương, Lan Phương, Hoàng Lệ Ngân, Vũ Văn Quyền, Triều Thi, Hoàng Linh Vi, Trinh Vân (2) Tỉ Tỉ, Tôn nữ Thùy Khê, Yên Lam Sơn Tử (nhóm văn nghệ Mây Trời Việt), Đặng Trần Gióng Tiên, Lan Dạ Thảo, Hương Hiền, Dilong, Châu Thiên Anh, Ái Châu, Nhật My Mễ Linh, Trần thị Thanh Thu, Tương Ngẫu, Lân Duyên Liễu (2), Nguyễn thị Bảy, Lê Dũng Mỹ, Linh Phương, Triệu Đà, Đỗ Bá Nam, H H Nguyễn Kim Hùng, Tôn nữ Tường Hoa, Linh Huy, Liền Dân, Thiết văn Thanh (2), Đặng thị minh Nguyệt, Trần thị nhã Uyên (hoa học trò Bình Dương), Phi Quyển, Huy Vũ Nguyễn thị Lệ Thủy, Phương Kiều Liên, Trần Lê Anh Dũng (2), Hoàng Xuân Anh, Ngọc Trâm, Đào Trọng Nhạ, Nguyễn Văn Thọ (3), Thủy Hương Giang, Nguyễn Thanh Thảo (2), Lê Công Hình (3), Ngọc Hạnh T.V (2), Kim Thanh, Bá Phương Bá Nam, Phương Khánh, Võ Đức Biếc, Nguyễn Chánh Thành (2), Lê Chi, Lệ Hà, Lam Chuyết Nguyễn Phương, Dương mạc Thi.

ĐÓN NHẬN VÀO GIA ĐÌNH TUỔI HOA

Phạm Tấn Phước, Phạm tấn Thọ, Phạm Ôn Thanh, Huỳnh văn Thiết, Mai Linh Thảo, Anh Hoa Nguyễn Quang Khải, Ái Liên, Phương Kiều Tiên, Phương Kiều Nga, Phương Kiều Trang, Nguyễn thị An, Nguyễn thị Dung, T.T. Quỳnh my Phương, Hoàng Linh Phương, Dune Dung, Thérèse Thu, Madeleme, Marie Mai, Trinh Vân, Nguyễn thị An, Nguyễn thị Dung, Kiều Anh, Dạ mạc Vũ, Vương

văn Thư, Nguyễn Xuân Ngọc, Nguyễn Đình Khẩn, Nguyễn chí Trung, Thu Tâm, Nguyễn Hoàng Kiếm, Mai ngọc Hoa, Trần thị Ngọc Liên, Nguyễn Tam Tiến, Thiết văn Thanh, Đặng thị Minh Nguyệt. Phan thị Mai Hương, Ai Len. Lê thị Thúy Lan, Đào Trọng Nhạ, Hoài Trúc Lam, Lý thị Liên Hoa, Paul Khang, Lê Hà Lý Lê Hồng, Lý Thanh Danh, Lý Thu Ba, Đặng Hưng, Trần chánh Mặc Dzyên, Trúc thanh Phương, Trần thu Phượng, Bích Vân.

GIA ĐÌNH TUỔI HOA LÀM QUEN

— Mai linh Thảo (Mỹ tho) muốn làm quen với Hương kim Long. — Anh Hoa Nguyễn quang Khải muốn làm quen với Lê hiền Trang. — Nguyễn thị An và Nguyễn thị Dung (Gò vấp) muốn làm quen với Ngô thị Tuyết Dung (Huế). — TT Quỳnh my, Phương (Đà nẵng) muốn làm quen với Phương Vi — Thủy hương Giang (Sg) muốn làm quen Đỗ tư Long (Huế) — Mai ngọc Hoa (Nha trang) muốn làm quen Nguyễn thị Hoàng Trúc (Huế) Trần kim Liên (ĐL) Băng Tâm (ĐL) — Trần thị Ngọc Liên (Quảng Ngãi) muốn làm quen Hương kim Long (Huế), Trần thị Kim Liên (Đà lạt), Phương Vi (Nha trang) Linh giao Phương. — Đặng thị Minh Nguyệt (Long xuyên) muốn làm quen Hương kim Long (Huế), Trần thị Hữu Phước, Lê thị Minh Phương. — Trúc Hà (Saigon) muốn làm quen Thanh Vân (Đà lạt), Trần thị Hương Huyền (Đà lạt), Bạch lan Trinh (Huế), Nguyễn thị Kim Anh (Huế), Nguyễn thị Phương Hà (Nha trang) và Thi lan (Vũng tàu). — Trần thiện Quý (Phú nhuận) muốn làm quen Lê thị Bích Đào (Phú nhuận) Xuân Hồng (Phú nhuận) Hồng Nga (Võ tánh) — Mặc Ly (Sàigòn) muốn làm quen với Thương việt Phương và Hương kim Long ở Huế. — Hoàng linh Vi (Quảng Ngãi) muốn làm quen với Ngọc Trâm (Đà nẵng)

TIN THƠ

Đã nhận được thi phẩm của các bạn

Lê kim Cúc, Kim Lan, Nguyễn hoàng Kiếm, (3) Nguyễn văn Ái. Trúc Lan, Nguyễn đình Yêm (2) Vĩnh Thanh Vân (2) Bùi văn Bình (2), Thiên thu Loan (1) Thế Hùng (3), Thu Thảo, Hải Xuân, Phan tuấn Ngọc, Uyên Ly, Ly Hương, Vương văn Thư, Văn hải Thành (2), Minh Huệ, Hương Bình (3), Hồn Thu Thảo (2), Thanh Thu, Cát Chinh (2). Văn Minh, Lương thanh Bình, Huyền Chi, Phương Khánh, Hoài lan Phương, Triều Dương, Lê Kiều Trang (2). Hy Thanh (2), Vinh Hiền, Lê Xuân Quân (3) Từ Nguyên Thủy (3), Ái Liên, (3) Mai Linh Thảo (2) Nguyễn Minh Minh (2). Phượng Uy (2), Lê Hà (2) Lê thị Tâm Tâm (2) Trường hận Tử, Lê Đình huyền Cẩm, Hoàng trúc Phương, Ngọc Huỳnh (3), T Hoàng Phương, Hoàng linh Phương, Bùi văn Minh BB Seven, T.H. Trúc Thanh Phương (2), Nguyễn Hoàng Kiếm, Bùi thị Lệ (2), Bích Vân, Trịnh công Hùng (5) Yên Lam Sơn Tử, Huy Than (5), Phương Vi, Thủy Hương Giang, Hoàng linh Vi (2), Trang hồng trí Ánh (2), Thủy Hương Giang, Nguyễn hữu Nghĩa, Linh hoài Mơ (3) Nguyễn thị Mỹ Ngọc (2), Lý phương Dũng, Quỳnh my Phương, Mộng trùng Dương (2), Trung Hưng, Thái Linh (2) Thiết văn 1 hanh (3), Lê dũng Mỹ, Đức Phương, Đỗ tư Long (5), Lương Ngẫu (2) Lê Ngọc Huỳnh (2). Trần chánh mặc Dzyên (3), Trần lệ Dung, Thy lệ Trang, G.T.T.L, Lương thanh Bình, Kha trầm Thư (2) Mặc Ly (6), Đào trọng Nhạ (7) H.K, Thy hải Đạo (2), Đặng Hưng, Trần lệ Dũng, Thu Hoài Thu (4) Ái Châu (2) Trường Huân (2), Bạch Huyền, Hai thi phẩm nhớ mẹ và thương về quê mẹ không đề tên tác giả... Lý gia Tùng.

QUYÊN DI

MẢNH VƯỜN CỦA BÉ

☉ Kỳ này MVCB đã nhận được hoa, cây xanh và thư của các bạn :

Nguyễn thị Kim Minh, M.Q Tuấn K, Nguyễn đình khàn (2) Lâm thành Phương, Văn Chính (2), Hoàng văn Đăng, Vũ khuê Huyền, Minh Phương, Văn Thư, Liễu Thanh, Bạch Ngọc Trọng Châu, Nguyễn đình Khàn (2), Thao Dương, Đào phương Ngân, Băng Tâm SG, Trần lê Dũng (2), Hồng Phúc, Mẽ Linh (2), Minh Huệ, Trung Hưng (2), T.Phương Dạ Minh, Mai Châu Phương hoài Thu, Kiều Anh (2) Bé Hạnh, Thanh Thu, Thần thị Sương Thanh (4), Đặng thị minh Nguyệt (2), Bùi vĩnh Phúc (2), Bùi thị Minh Nguyệt (2), Dạ Chính (3), Bé Biếc (b.n. Ánh sáng), Hoàng linh Vi, Bạch chí Uyên Chi, Huỳnh bạch Thu, Trúc Lan, Huy Phan (2)

Thành thật cảm ơn các bạn.

TRINH CHÍ

TRANG GIẢI TRÍ

Quốc Hùng (B.Định), Hoài Lê, Đỗ-tư-Long (Huế) Nguyễn doãn-Ngọc (Saigòn), Lê Xuân Cảnh, Nguyễn-hữu-Tường (Đàlạt) Lê-XuânQuân, Lê Đình Huyền Cẩm (Sg) Nguyễn-thị-Tuyết Đông (Nhatrang) Nguyễn thị Mỹ Ngọc (Sg) Bạch Huệ (Gia Định) Mai thị Minh, Hoàng linh-Phương (Sg) Nguyễn văn Sanh, Nguyễn Ngọc-Dương, Thái-Ngọc-Mai, Thúy Ngọc, Đình Kim Phương, Trang Hùng Trí Ánh, Huỳnh-hữu-Minh (Sg) Bùi thị-Lê, (Phú nhuận), Dạ Chính (Huế) Lê-hữu-Tâm (B.Đương) Huỳnh-thúy-Vân (Đàlạt), Dương-Khánh-Long (Kiến Hoa), Tam-Thúy, (B.Xuân), Huỳnh-hữu-Tường (GiãĐịnh) Hồn-thu-Thảo (B.Hòa).

Vì Vì xin cảm ơn tất cả các Bạn

NHẮN CHUNG

— Về việc gửi báo biểu hoặc báo dài hạn, tòa báo luôn luôn gửi báo sớm và đầy đủ cho bạn. Nếu bạn không nhận được báo hoặc nhận được chậm thì đó không phải là lỗi của tòa soạn. Riêng những bạn gửi bài cho Tuổi Hoa, xin ghi địa chỉ rõ ràng dưới mỗi bài, nếu bạn muốn tòa soạn gửi báo biểu.

— Về mục GĐTH làm quen với nhau, tòa soạn chỉ nhận giới thiệu bạn trai với bạn trai, bạn gái với bạn gái. Thư đầu làm quen nhờ tòa báo chuyển nhờ dán tem đầy đủ.

— Điều kiện gia nhập GĐTH : Đọc, cõ động và nếu có thể, góp phần tổ diêm Tuổi Hoa. Việc gửi hình không bó buộc nhưng nếu có thì tốt.

— Bài nên viết một mặt giấy, và nếu là bài dịch phỏng theo, hoặc trích đăng, nhớ ghi rõ xuất xứ.

— Quyển Di và Trinh Chí nhận được nhiều thư của các bạn. Rất muốn trả lời nhưng đến phút trót vì thiếu đất nên đành phải gác lại. Rất mong các bạn thông cảm. Hòm nào các bạn đến chơi Q.D và TC xin đền một chén... kẹo.

— Trong Tuổi Hoa số 51 bài «Chiếc lá cuối cùng» nguyên tác của R.J.Dixon do em Kim Minh (Nguyễn thị) đã trùng với bút hiệu của nhà văn Kim Minh,

— Một em trong GĐTH vừa cho biết trong số 52, có một bài đã «cóp nguyên văn» bài của một tác giả quân nhân đăng trong tờ C.S.C.H và chỉ đổi khác tên vai chính trong chuyện.

Tuổi Hoa tuy rất hoan nghênh bài vở của các em đóng góp, nhưng cần nhắc lại là đừng bao giờ lấy bài của người khác làm của mình. Đó là một việc làm thiếu thẳng thắn, nên tránh.

Sau nửa tháng bị hôn mê bất tỉnh vì lý do trong lúc luyện võ công theo bộ "Dzic Dzacc Thần Chương" thì không may bị "tàu hỏa nhập ma". May thay nhờ quý cụ kịp thời gởi nhiều món ăn kỳ cục về, tôi tuy bất tỉnh nhưng ngửi thấy mùi bồng nhiên thoát vòng nguy hiểm, võ công lại phục hồi như cũ. Nay xét ra cần phải đền ân cứu mạng, tôi tạm thời dùng 10 thành công lực tung ra hai chương, mong quý vị... đỡ giùm Đa tạ ! Đa tạ !

1 Dzacc ngồi trong lớp nhưng hồn đang đi dạo ở Bonard. Bất chợt thầy gọi đọc bài Dzacc hiên ngang xách vớ tiến lên và thầy hỏi câu nào Dzacc đều trả lời ngay tót xụt. Sau mười lăm phút bị thầy quay bài tới bởi mà Dzacc không hề nao núng trước những câu hỏi hắc búa, thầy bèn thưởng cho Dzacc hai con zéro. Quái ! Sao lạ quạ ?

2. Kỳ này tôi ít ăn hột vịt lộn vì đắt quá, trong khi đó nhiều người vẫn ăn mà lợi phí của : người thì không dám ăn con vịt, người lại không thêm ăn con cái mẹ. Thệt ra những phần ấy đều bỏ cả :

— Chắc bạn cũng là một cây ăn hột vịt lộn, bạn nghĩ khi ăn món bở béo ấy có nên vất bỏ phần nào không ?

3. Một câu hỏi lịch sử :

Vua Quang Trung đại phá quân Nguyễn vào năm nào ? Và tướng nhà Nguyễn trong trận đó là ai ? (Về niên hiệu xin cho biết cả năm Âm lịch lẫn Dương lịch) (Thủy Pétrus ký)

4. Từ đó thằng bạn lạ lắm cơ : bao giờ cũng vậy, nếu từ nằm là hần đứng mà khi từ đứng hần liền lẹ làng nằm xuống. Bạn biết hần tên gì không ?

(Hùng Phi)

GIẢI ĐÁP CÂU ĐỐ LẦN TRƯỚC

- 1) Chân trời (cuối bầu trời) là cái chữ i.
- 2) Cứ việc cho nó vào lửa. cháy ngay.
- 3) Tối hôm trước, thằng Bò chỉ việc lẹ tay thêm một dấu sắc lên trên chữ THUI.
- 4) Dù Kinh hay Thượng cũng chỉ có hai giống : Đàn Ông và Đàn Bà-

SẼ GỬI T.H 54 ĐẾN CÁC BẠN :

Vũ Thị Tuyết Nga, Kiều Nhi, Anh Đào, Hoàng Thanh, Quân Mỹ, Quang Trung, Cảnh Thiên Tâm, Nguyễn hữu Nghĩa, Bùi văn Minh.

NHẮN TIN

Vì bị đau nên Q.D. không kịp đưa danh sách các bạn được biểu l.H. 52 cho chú Quân lý. Đề bù lại, sẽ gửi số Trung Thu (54) thật sớm tới các bạn. Thành thực xin lỗi.

Giải đáp ô chữ (bởi con số 52)

NGANG :

- 1) TH. 2) NHỎ. 3) GO. 4) T O—MU. 5) HA—H—NÓN. 6) MA—CA—T. 7) I AN—NHA. 8) IN—CỐ—I. 9) HOÀI. 10) NT.

DỌC :

- 1) H. 2) TAM. 3) AI. 4) H—I. 5) NGÔ—CÀNH. 6) THỎ—NAN—ÔN. 7) HO—MÔ—CÁT. 8) UN—NÓI, 9) H. 10) TAI.

TẠI SAO MÃNH HỒ KHÔNG VÌ RĂNG ?

... Chỉ vì mảnh hồ
chưa hề biết lý từ
FLUOR là gì.

- Hiện tại hầu hết những nhà sản xuất sản phẩm đánh răng trên thế giới đều dùng FLUOR để ngừa sâu răng.
- Ở Việt-Nam, PERLON là đệ nhất thuốc đánh răng có lý từ FLUOR màu nhiệm.
- Đánh răng với PERLON, ngà răng ngày thêm rắn chắc, và nhờ thế, sâu răng phải thoái bộ.

Perlom BẢO VỆ NGÀ RĂNG CHỐNG SÂU RĂNG